Regd. No. 2975. ஸ்ரீ:

SRI RAMANUJAN

Editor: P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHEEPURAM-3.

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 233

ஆசிரியர்: ஸ்ரீகாஞ்சீ. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

வருடச் சந்தா ரூ. 6 ஜீவியச் சந்தா ரூ. 116.

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார்ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

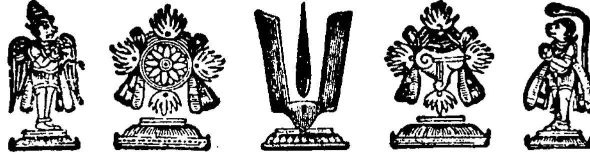
ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி *
தாழ்வாது மில்குரவர் தாம்வாழி *—ஏழ்பாரு
முய்ய வவர்க ளுரைத்தவைகள் தாம் வாழி *
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

1968 மே ௴ கீலக ௵ வைகாசி ௴

ஸங்கடத்தை மறைக்கும் ஸந்தோஷம்.

ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் வித்வத் ஸார்வபௌமராக எழுந்தருளி யிருந்து பத்தெட்டு வருஷங்களுக்கு முன் திருநாடலங்கரித்த ஸ்ரீமதுபய வே. ஆஸூரி மஹா ஸ்வாமியின் மூத்த திருக்குமாரர் ஸ்ரீ.உ.வே. ஆஸூரி ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஸ்வாமி பத்தெட்டு மாதங்களுக்கு முன்பு பரமபதித்தது பலருமறிந்தது. அது மிகவும் சோசநீயமான விஷயம். அவருடைய திருவுருவப்படத்தை வெளியிட்டு ஒருவாறு சோகம் தீரப்பெறலாமென்றிருந்தோம். மிகமுயன்றும் அது கிடைக்காமற் போயிற்று இப்போது அது கிடைக்கும் பாக்கியம் வாய்த்தது. பெரிய ஸ்வாமியினுடைய ஸ்ரீபாஷ்ய காலக்ஷேப கோஷ்டியில் அறுவருடன் ஒருவராக அந்வயித்திருந்ததிலிருந்து தனிப்பட எடுக்கப்பட்டது. இந்த ஸ்வாமி வியாகரண வேதாந்தங்களில் பாரங்கத ரென்பது ஒருபுறமிருக்க ஸகல க்ரந்தங்களிலும் அவகாஹன முள்ளவ ரென்பது ப்ரசம்ஸோக்தியன்று. இவரிடம் ஒரு நாழிகை வார்த்தை சொன்னல் அநேக சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் தெரிந்து கொண்டோமாவோம் என்பதை ஸ்வாநுபவத்தினல் தெரிவிக்கிறேன். எதிலும் ஆழ்ந்த வ்யுத்பத்திக்குமேல் ராஸிக்யமோ அளவுகடந்தது. இவர்க்கு உடன்பிறந்தவர்களான இருவரும் வித்வான்களாயும் மேதாவிகளாயும் விளங்கி வருகிறுர்கள். வித்வத் புத்ரர்களுக்கு ஏற்பட்டிருந்த அபக்க்யாதி இவர்களால் மறைந்தொழிந்தது. .... (*)

ஸ்ரீ ராமாநுஜன்—233

சென்னை ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசனஸபா மூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்: **ஸ்ரீ காஞ்சீ. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.**

ஸம்புடம் **20** | கீலக௵ வைகாசி 1968 மேமீ வெளியீடு. | ஸஞ்சிகை **5**

நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதி—7.

(புள்ளம்பூதங்குடிப் பாடல்.)

விரும்பினவை யெய்தும் வினையனைத்துந் தீரும்
அரும்பரம வீடு மடைவீர்—பெரும்பொறிகொள்
கள்ளம்பூ தங்குடிகொள் காயமுடை யீர்! அடிகள்
புள்ளம்பூ தங்குடியிற் போம்.

பெரும் பொறி கொள்	பெரிய யந்திரங்கள் போன்ற பஞ்சேந்திரியங்களைக் கொண்டதும்
கள்ளம் பூதம் குடி கொள்	கபடச் செயல்களும் பஞ்சபூதங்களும் பொருந்தப் பெற்றதுமான
காயம் உடையீர்	உடலைக் கொண்டிருக்கின்ற உலகத்தவர்களே!, (நீங்கள்)
அடிகள் புள்ளம் பூதங்குடியில் போம்	நமது ஸ்வாமி வாழ்கின்ற திருப்புள்ளம் பூதங்குடியில் சென்று சேருங்கள்; (அங்ஙனம் சேர்ந்தவளவில்)
விரும்பினவை எய்தும்	அபேக்ஷிதங்களெல்லாம் கைகூடும்;
வினை அனைத்தும் தீரும்	எல்லாக் கருமங்களும் தொலையும்;
அரும் பரம வீடும் அடைவீர்	அருமையான பரமபதத்தையும் அடையப் பெறுவீர்.

* * * உடலுக்கு—'பெரும்பொறிகொள்' என்றும் 'கள்ளம்பூதங் குடிகொள்' என்றும் இரு விசேஷணங்களிடப்பட்டன. துஷ்டமிருகங்களை அகப்படுத்தும் யந்திரத்திற்குப் பொறியென்று பெயர். அதுபோல இந்திரியங்கள் ஆத்மாவை அகப்படுத்துதல்பற்றி அவை பொறியெனப்பட்டன. கீதையில் "இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந:" எனப்பட்டதனால் அவற்றின் ப்ராபல்யத்தை நோக்கிப் பெரும்பொறியெனப்பட்டது. *மண்ணாய் நீரெரிகால் மஞ்சுலாவுமாகாசமுமாம் புண்ணாராக்கை* என்று திருமங்கையாழ்வாரருளியபடி இவ்வுடல் பஞ்சபூதங்களினால் அமைந்ததாதலால் **பூதங்கொள்காய**மென்றார். அது அநித்யமென்பதுபற்றிக் **கள்ள**மென விசேஷிக்கப்பட்டதென்னவுமாம். ❋

அன்பர்களுக்கு அன்பார்ந்த அறிவிப்பு

[இது வைகாசி மாதத்துப் பத்திரிகையாகையாலே வைகாசி விசாகத் தெய்வமான நம்மாழ்வாருடைய பெருமையைச் சிறிது அனுபவிப்போம். நமது ஸ்ரீ ராமாநுஜன் எம்பெருமானார் திருநாமத்தைப்பூண்டு புகழ்பெறுவதனால் நேற்று முன்னாள் நடைபெற்று முடிவுபெற்ற நம்மிராமானுசன் மஹோத்ஸவத்திற்கு நினைவு மலராக எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்திப் பெருமைகளையும் அடுத்தபடியாக இதிலேயே அநுபவிப்போம்.]

நம்மாழ்வார் வைபவம்.

"ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்திற்போல சைவசமயத்திலும் சில தொண்டர்கள் பாடல்கள் பாடியுள்ளார்கள்; அவர்களுக்கும் அவர்கள் பாடிய பாடல்களுக்கும் என்ன ஏற்றமோ அந்த ஏற்றந்தான் ஆழ்வார்களுக்கும் அவர்களது பிரபந்தங்களுக்குமுள்ளது" என்று சிலரோ பலரோ லகுவாகச் சொல்லிவிடுகிறார்கள். சில ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுங்கூட இங்ஙனே யெண்ணியிருப்பதுண்டு. இவ்வெண்ணம் மிகத் தவறானதென்பதை நன்கு நிரூபிக்கும்முகத்தால் நம்மாழ்வார் பிரபாவத்தை ஈண்டு அநுபவிக்கிறேன். தேவாரம் பாடின தொண்டர்களையோ அவர்களின் பாடல்களையோ அன்றுதொட்டு இன்றுவரையில் ஒரு வைதிகரும் (அந்தணரும்) பரிக்ரஹிக்கவில்லை. அத்தொண்டர்களைச் சதுர்த்தர்களென்று ஒதுக்கியே வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பாடல்களில் வேதார்த்தமிருப்பதாகச் சொல்லுவாருமில்லை. வேதமோதினவர்களும் வேதப்பொருள் உணர்ந்தவர்களும் பரிக்ரஹித்தாலன்றோ அவற்றில் வேதார்த்தமிருப்பதாக நெஞ்சினால் நினைக்கவாவது முடியும். வேதபாஹ்யர்களே கைப்பற்றின அவற்றில் வேதார்த்த ஸத்பாவ வார்த்தைக்கும் ப்ரஸக்தியில்லையன்றோ.

இனி நம்மாழ்வாரையெடுத்துக்கொள்வோம். இவரையும் இவரது திவ்வியப் பிரபந்தங்களையும் இக்காலத்து வைதிகர்கள் பரிக்ரஹித்துள்ளார்களென்பது கிடக்கட்டும். பண்டைக்காலத்தில் எப்படிப்பட்ட வைதிகோத்தமர்கள் பரிக்ரஹித்தருளியிருக்கிறார்களென்பதைச் சிறிது பரிசீலனை செய்வோம். வேதாந்தவாசிரியர் குருபரம்பராஸாரத்தில் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளைப்பற்றி யருளிச்செய்யுமிடத்து "இவர்க்கு யோகதசையிலே ஸாக்ஷாத் க்ருதராய் நம்மாழ்வார் ஆசார்யரானார்" என்று கூறியிருக்கின்றார். *நாதோபஜ்ஞம் ப்ரவ்ருத்தமென்னப்படுகிற நம் தர்சனத்திற்கு ப்ரதமப்ரவர்த்தகரான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் பரம வைதிகஸார்வபௌமர். அவர் நம்மாழ்வாரை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவும் அவர் பக்கலில் திவ்யப்ரபந்தங்கள் பெறவும் எப்பாடுகள் பட்டாரென்பதுபற்றிச் சொல்லவேணுமோ? அவர்க்குப் பிறகு ஆளவந்தார், எம்பெருமானார், கூரத்தாழ்வான், பட்டர் ஆகிய நால்வரைமட்டும் இங்குக் கொள்ளுகிறேன். இவ்வாசிரியர்களின் திவ்யஸூக்திகளின் ஏகதேசமேகொண்டு இங்கு நம்மாழ்வார் ப்ரபாவத்தை விளக்குகிறேன்.

1. ஆளவந்தார் தமது ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் *மாதாபிதா யுவதய:* என்னும் சுலோகத்தினால் ஆழ்வாரைத் துதித்திருக்கும்விதம் மிகவற்புதம். ஆழ்வாருடைய

திருநாமத்தை நேராகக் குறிப்பிடாமலே *ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே:* என்ற சொற்றொடரை யிட்டு ஆழ்வாரைத் தம்முடைய குலக்கொழுந்தாகத் தெரிவித்தார். நம்முடைய குருபரம்பரை லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பமாகையாலே எம்பெருமானும் நம் குலகூடஸ்தனுகை யாலே *மாதாபிதேத்யாதி பூர்வார்த்தம் முழுவதும் "சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத் தாய்தந்தையும் அவரேயினியாவாரே" என்கிற திருவாய் மொழியின்படி அப்பெருமானிடத்திலும் பொருந்தக் குறையில்லாமையாலே இந்த ச்லோகம் எம்பெருமான் விஷயமேதானென்று சிலர் வாதிக்கவுங்கூடும். அவர்கள் வாயடங்க ஆளவந்தார் இங்குத் தாமுத்தேசித்த திருவடியிணைக்கு வகுளாபிராமமென்று விசேஷணமிட்டருளினர். எம்பெருமானுடைய திருவடி அவிரலதுலஸீதாமாபிராமமே யல்லது வகுளாபிராமமன்றே. "நாட்கமழ்மகிழ்மாலை மார்பினன் மாறன் சடகோபன்" என்று ஆழ்வார் தாமே அருளிச்செய்துள்ளபடி மகிழமாலை ஆழ்வார்க்கேயன்றோ நிரூபகம். *வகுளாபரணம் வந்தே ஜகதாபரணம் முநிம்* என்றார்களே. "ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே:" என்பதனால் *ஆசார்யாணுமஸாவஸாவித்யாபகவத்த:* *ஆபகவத்த: ப்ரதிதாம் அநகாம் ஆசார்யஸந்ததிம்* என்கிறபடியே எம்பெருமானையே விவக்ஷித்தாலும் குறையில்லை. எம்பெருமானுடைய வகுளாபிராமமான அங்க்ரியுகளம் சடகோபனென்றும் சடாரியென்றும் பகவத் பாதுகையென்றும் வ்யபதேசிக்கப்படுகிற ஆழ்வாரேயன்றே.

2. இனி ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீஸூக்தியைக்கொண்டு ஆழ்வார்பெருமையை நிரூபிக்கிறேன். இந்த நிரூபணம் அடியேனுடைய த்ரமிடோபநிஷத் ப்ரபாவஸர்வஸ்வத் திலே மிக விரிவாகவுள்ளது. இங்கு அதிஸம்க்ஷிப்தமாக விஜ்ஞாபிக்கிறேன். "அகில புவநஜந்மஸ்தேமபங்காதிலீலே" இத்யாதி ச்லோகம் எம்பெருமான் விஷயமாயிருப்பது போலவே ஆழ்வார் விஷயமாகவுமுள்ளது. ஸப்தம்யந்தங்களான ஐந்து விசேஷணங் களும் ஆழ்வாரிடத்திலும் மிகப் பொருந்துகின்றன. (**அகிலபுவநஜந்மஸ்தேம பங்காதிலீலே**) இரண்டுவிதமாக ஆழ்வார்க்குப் பொருந்துமிது. அகிலபுவநஜன்மஸ்தேம பங்கங்களுக்கு ஆதியானவன் எம்பெருமான்: தேந ஸஹ லீலா யஸ்ய தஸ்மிந். *மின்னிடைமடவார்கள் நின்னருள் சூடுவாரென்கிற திருவாய்மொழியில் *என்னுடைய பந்துங் கழலும் தந்து போகுநம்பீ* இத்யாதியாலே எம்பெருமானேடு லீலாரஸங் கொண்டாடினவர் என்றபடி. அன்றிக்கே, புவநஜந்மஸ்தேமபங்காதிலீல: அகிலம் யஸ்ய தஸ்மிந். புவநஸ்தேமபங்காதிலீலனை எம்பெருமானையே அகிலமுமாகக் கொண்டவர்; *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்த்தின்னும் வெற்றிலையும் **எல்லாங்கண்ணன்*** என்றிருந்தவ ராழ்வார். (**விநத விவித பூதவ்ராத ரக்ஷைகதீக்ஷே**) விநத விவித பூதவ்ராதங்களை ரக்ஷிப்பது எம்பெருமானுடைய திருவடிகள். பாதுகாஸஹஸ்ரே ப்ரபாவபத்ததியில் (42) *ஜகதாம் அபிரக்ஷணே த்ரயாணும் அதிகாரம் மணிபாதுகே வஹந்த்யோ:, யுவயோ:* என்று ஸாதித்தபடி ரக்ஷகத்வம் பாதுகைக்கே; பாதுகையான ஆழ்வாருக்கேயென்றபடி. (**ச்ருதி சிரஸி விதீப்தே**) ச்ருதி சிரஸ்ஸாவது உபநிஷத்து; அதில் விசேஷேண தீப்தர் ஆழ்வார். *தத் விப்ராஸோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ் ஸமிந்ததே* இத்யாதிகளான உபநிஷத் வாக்யங்கள் ஆழ்வாரையன்றே ஓதுகின்றன. (எங்ஙனேயென்னில்;) விப்ராஸ: என்றது விப்ரா: என்றபடி. ப்ராஹ்மணாஸ:, ஸோம்யாஸ: என்பவைபோன்ற ச்சாந்த ஸப்ரயோகம். "ந சூத்ரா பகவத்பக்தா **விப்ரா** பாகவதா: ஸ்ம்ருதா:" என்கிறபடியே

விப்ரத்வஸித்தி பெற்றவர் ஆழ்வார். [விபந்யவ:] பண-ஸ்துதௌ என்கிற தாதுவிலிருந்து நிஷ்பந்நமான சொல்லாகையினாலே விசேஷித்து ஸ்துதி செய்தவரென்றபடி. ''தேவிற்சிறந்த திருமாற்குத் தக்க தெய்வக்கவிஞன், பாவிற்சிறந்த திருவாய்மொழி பகர்பண்டிதனே'' என்று கம்பர் கூறியபடி எம்பெருமானுக்குத் தகுந்த ஸ்தோதா நம்மாழ்வார். [ஜாக்ர்வாம்ஸ:] *தொல்லை மாலைக் கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே* (திருவிருத்தம்-97) என்று சொல்லி இந்நிலத்திலும் உறக்கமற்றிருந்தவர் நம்மாழ்வாரே. மேலெடுத்த உபநிஷத்வாக்யத்தில் 'இந்ததே' என்னாமல் 'ஸமிந்ததே' என்கையாலே (ஸம்) என்கிற உபஸர்க்கத்தை நோக்கியே ஸ்வாமி பாஷ்யகாரர் தீப்தே என்னாமல் (விதீப்தே) என்றது. *ச்ருதிசிரஸி விதீப்தே* என்பதற்கு மற்றொருவிதமான யோஜனையும் கேண்மின். ச்ருதியாவது த்ரமிடச்ருதியான திருவாய்மொழி; அதில் தீப்தர் ஆழ்வார்; (எங்ஙனேயென்னில்;) பதிகந்தோறும் நிகமனப் பாசுரத்திலே *குருகூர்ச் சடகோபனென்றும் *காரிமாறன் சடகோபனென்றும் விளங்குபவரென்கை. ச்ருதிசிரஸ்ஸாவது கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு; திருவாய்மொழியின் முடிவிலே நியமேந அநுஸந்திக்கப்படுதலால் அது ச்ருதிசிரஸ்ஸா யிற்று. அதில் விதீப்தர்...விசேஷேண தீப்தர்; அந்த ப்ரபந்தம் முழுவதும் ஆழ்வார் விஷயமேயாதலால் அதில் விதீப்தரென்பது மிகப் பொருத்தம். (ப்ரஹ்மணி) ''ஸர்வத்ர ப்ருஹத்த்வ குணயோகேந ஹி ப்ரஹ்மசப்த:'' என்ற ஸ்ரீ பாஷ்ய ஸூக்தியின்படி ப்ரஹ்ம மென்றது மிகப்பெரிய வஸ்துவென்றபடி. ஆழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் *புவியுமிரு விசும்பும் நின்னகத்த நீயென் செவியின் வழிபுகுந்தென்னுள்ளாய், அவிவின்றி யான் பெரியன், நீ பெரியை யென்பதனையாரறிவார்* என்கிற பாசுரத்தினால் மிகப் பெரியோனை எம்பெருமானையும் தம்முள் ஒரு மூலையிலடக்கியிருக்கையாகிற பெருமை தமக்கேயுள்ள தென்று ஸோபபத்திகமாக நிருபித்தருளியிருப்பதனால் ஆழ்வாரை ப்ரஹ்மமென்னத் தட்டில்லை. ஆழ்வார் தம்முடைய ப்ரஹ்மத்வத்தைத் தாமே உபபாதித்தருளியிருப்பது விசேஷம். அப்பாசுரத்தின்படி எம்பெருமான் ப்ரஹ்மமாகவும் ஆழ்வார் பரப்ரஹ்ம மாகவும் தேறுதலால் இங்கு 'பரஸ்மிந்ப்ரஹ்மணி' என்றது ஆழ்வார்க்கு மிகமிகப் பொருத்தம். [ஸ்ரீநிவாஸே] *ஸ து நாகவர: ஸ்ரீமாந்* அந்தரிக்ஷகத: ஸ்ரீமாந்* லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:* இத்யாதி ஸ்தலங்களில் பகவத்கைங்கர்ய ருசியும் பகவத் பக்தியுமே ஸ்ரீயாகச் சொல்லப்படுகையாலே அந்த ஸ்ரீ ஆழ்வார் பக்கலிலே கஜேந்த்ர விபீஷண லக்ஷ்மணாதிகளிற்காட்டிலும் புஷ்கலமாகையாலே ஸ்ரீநிவாஸத்வமும் ஆழ்வார்க்கு அநபாயம். ஆக இவ்வண்ணமாக ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ஆழ்வார் பக்கலிலே தம்முடைய ப்ராவண்யத்தைக் காட்டியருளினாராயிற்று.

3. இனி ஆழ்வார் திறத்திலே கூரத்தாழ்வானுடைய ஈடுபாடோ அபரிமிதம். ஆழ்வானுடைய பஞ்சஸ்தவம் முழுவதும் ஆழ்வாரருளிச் செயல்மயம். ஆயினும் முதல் ஸ்தவத்தில் இரண்டு சுலோகங்கள் போதும். ''த்ரைவித்யவ்ருத்தஜநமூர்த்த விபூஷணம் யத் ஸம்பச்ச ஸாத்விகஜநஸ்ய யதேவ நித்யம், யத்வா சரண்யமசரண்யஜநஸ்ய புண்யம் தத் ஸம்ச்ரயேம வகுளாபரணாங்க்ரியுக்மம்'' = ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவவியாக்யானத்திலே இதற்கு அடியேனுடைய விபுலவிவரணம் காண்க. இதற்கடுத்த சுலோகம்—*பக்திப்ரபாவ பவதத்புத பாவபந்த ஸந்துக்ஷித ப்ரணயஸார ரஸௌகபூர்ண:, வேதார்த்த ரத்நநிதிரச்யுத

திவ்யதாம ஜீயாத் பராங்குசபயோதிரஸீமபூமா* என்பது அந்யாத்ருசமான விந்யாஸம். இதற்கும் அடியேனுடைய விபுலவிவரணம் காணத்தக்கது. இதில் "**வேதார்த்தரத்நநிதி:**" என்றருளிச் செய்ததுதான் உயிரான வார்த்தை. *யதுக்தயஸ் த்ரயீகண்டே யாந்தி மங்கல ஸூத்ரதாம்* என்று வேதங்களுக்குத் தாலிகட்டின மஹாநுபாவரான ஆழ்வான் ஆழ்வாரை **வேதார்த்தரத்நநிதி:** என்றது ஸாமாந்யமன்றே. இந்தவொரு சுலோகத்தைக் கொண்டே நம்மாழ்வார் ப்ரபாவத்தைப் பலநாள் உபந்யஸிக்கலாம்.

4. இனி ஆழ்வார் திறத்திலே பட்டருடைய ஈடுபாட்டைப்பற்றிப் பேசப் புகுந்தாலோ *பன்னியுரைக்குங்காற் பாரதமாம்* என்கிற திருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தி யின்படியே அதுவொரு மஹாபாரதமாகும். நம்முடைய ஸம்பிரதாயத்தில் பட்டர் மற்றையாசாரியர்களைப் போலல்லர். இவருடைய திருநாவீறு மிகச் சிறந்தது. திவ்வியப் பிரபந்த வியாக்கியானங்களில் பலபலவிடங்களில் 'பட்டருடைய நிர்வாஹம்' என்று காணப்படுவது மிகமிக அதிசயிக்கத்தக்கதாயிருக்கும். இவரருளிச்செய்த பகவத் குணதர்ப்பணமென்கிற ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யம் ஒப்புயர்வற்று விளங்குவதற்குக் காரணம் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளையடியொற்றியே அர்த்தங்களை யருளிச்செய்ததுதான். நம்மாழ்வார்க்குத் துதியாக பட்டர் அருளிச்செய்துள்ள ச்லோகம் அத்விதீயம்; "ரிஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணா தத்வமிவோதிதம், ஸஹஸ்ரசாகாம் யோத்ராக்ஷீத் த்ராவிடீம் ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாம்" என்பது. இதில் சடகோபரென்றோ வகுளாபரணரென்றோ பராங்குசரென்றோ திருநாமத்தைக் கூறாமல் **ரிஷி**யென்றே கூறினார். [ஸஹஸ்ரசாகாம் த்ராமிடீம் ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாம் அத்ராக்ஷீத்] என்றதும், ஆழ்வார்க்கு க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணா தத்வமென்று பெயரிட்டதும் பட்டரொருவர்க்கே நிலமானதன்றோ.

ஆரியர்காள்! இப்போது அடியேன் ஆசிரியர்கள் நால்வருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டு ஆழ்வார் வைபவத்தை மட்டும் சுருங்க உபபாதித்தேன். இதைக்காட்டிலும் அடியேன் முக்கியமாகக் கொண்டிருப்பது—இந்நால்வருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளிலும் திவ்ய ப்ரபந்த திவ்யார்த்தங்கள் அமைந்திருக்குமழகை அநுபவிப்பதேயாம். ஆளவந்தாருடைய ஸ்தோத்ரரத்னமானது பெரும்பாலும் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளின் அரும்பெரும் பொருள்களையே கொண்டு அவதரித்துள்ளதென்பது சிறிது ஊன்றிப்பார்த்தாலும் ஸ்பஷ்டமாக விளங்கும். சிலவிடங்களில் ஒரு பாசுரத்தைப் பூர்த்தியாக ஒரு ச்லோகமாக்கியருள்வர். சிலவிடங்களில் ஒரு பதிகத்தின் ஸாரமான பொருளை ஒரு ச்லோகத்தாலே யருளிச்செய்வர். சிலவிடங்களில் ஒரு பாசுரத்தின் பொருளை இரண்டு சுலோகங்களாலே விளக்கியருள்வர். இப்படி நாம் ப்ரதிஜ்ஞைமட்டும் பண்ணிவிடுவதன்றிக்கே ஸம்க்ஷேபமாகச் சிலவிடங்களை யெடுத்துக்காட்டவும் விரும்புகிறோம். விசேஷித்து எம்பெருமானாருடைய ஸ்ரீ பாஷ்யாதிகளிலுள்ள அருளிச்செயற் சுவைகளை **த்ரமிடோபநிஷத் ப்ரபாவஸர்வஸ்வ**மென்கிற நூலில் விரிவுக்கு அஞ்சாமல் விவரித்திருக்கிறேனாதலால் மற்றை மூவர் ஸ்ரீஸூக்தி ரஸங்களை மட்டும் இங்கு நிரூபிக்கிறேன். அதாவது திவ்யப்ரபந்தார்த்தங்களைக் கையாண்டிருப்பது.

ஸ்தோத்ரரத்நே –(ச்லோ. 12.) *க: ஸ்ரீ:ச்ரிய:* = "திருவுக்குந்திருவாகிய செல்வா" என்கிற திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயலை யுட்கொண்டு [ச்ரிய: ஸ்ரீ:] என்றார். மேல்

45 ஆம் ச்லோகத்தில் **"ச்ரிய: ச்ரியம்:"** என்றதுங் காண்க. (ச்லோ. 26.) ***நிராஸ கஸ்யாபி ந தாவதுத்ஸஹே***. இந்த சுலோகம் முழுவதும் *தருதுயரந்தடாயேல் உன் சரணல்லால் சரணில்லை, விரைகுழுவு மலர்ப்பொழில்சூழ் வித்துவக்கோட்டம்மானே, அரிசினத்தாலீன்ற தாய் அகற்றிடினும், மற்றவள் தனருள் நினைந்தேயழுங் குழவியதுவே போன்றிருந்தேனே* என்கிற பெருமாள் திருமொழிப் (5—1.) பாசுரத்தின் கருத்தையே கொண்டது. அந்தப் பாசுரத்தின் மொழிபெயர்ப்பே இந்த ச்லோகம். (ச்லோ. 38 ***ஸ்வவைச்வரூப்யேண***) இதில் "குணைந ரூபேண விலாஸசேஷ்டிதைஸ் ஸதா தவைவோசிதயா தவ ச்ரியா" என்கிற உத்தரார்த்தமானது "உனக்கேற்குங் கோல மலர்ப்பாவைக்கன்பா" (10—10—6.) என்கிற திருவாய்மொழிப்பாசுரத்தைச் செவ்வனே விவரிப்பது. (ச்லோ. 40 ***நிவாஸசய்யாஸந.***) இது *சென்றால் குடையாமிருந்தால் சிங்காசனமாம், நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள், என்றும் புணையாமணி விளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்குமணையாம் திருமாற்கரவு* என்கிற பொய்கையார் பாசுரத்திற்கு ப்ரதிச்சந்தமாயமைந்தது.

(ச்லோ. 47. ***திகசுசிமவிநீதம்***.) திருவாய்மொழியில் (1—5.) *வளவேழுலகு பதிகத்தின் ப்ரமேயமே இந்தச்லோகமாக வடிவெடுத்தது. (ச்லோ. 52. 53. ***வபுராதிஷு, மமநாத.***) இவ்விரண்டு ச்லோகங்களும் "எனதாவிதந் தொழிந்தேன் இனி மீள்வ தென்பதுண்டே ......எனதாவியாரியானார் தந்த நீ கொண்டாக்கினையே" என்ற (2-3-4.) திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தின் ப்ரதிச்சந்தமே. (ச்லோ. 56 ***ஸக்ருத்த்வதாகார***) அருளிச்செயல்களில் பலசந்தைகளையுட்கொண்டருளிச்செய்த ச்லோகமிது. *ஒருநாள் காணவாராயே* நம்மையொருகால் காட்டி நடந்தால் நாங்களுய்யோமே* எம்மாவீட்டுத் திறமும் செப்பம்* என்பன முதலான பல பாசுரங்களைக்கொண்டே யருளிச்செய்தது. இதில் **மஹாத்மபி:** என்றது ஆழ்வார்களையே. (ச்லோ. 57. *ந தேஹம் ந ப்ராணாந்.*) இந்த ச்லோகமும் திருவாய்மொழியில் *ஏறாளுமிறையோன் (4. 8.) பதிகமும் பர்யாயமே. அந்த பத்துப் பாசுரங்களை ஒரு ச்லோகமாக ஆக்கியிருக்கிறாரென்பது ஸுஸ்பஷ்டம். ஆக ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்திரஸங்களை விரிவுக்கு அஞ்சி ஸங்க்ரஹமாக நிகமித்துக் கொண்டோம்.* இனி ஆழ்வானுடைய ஸ்ரீஸூக்திரஸங்கள் காண்மின்.

(ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில்) ச்லோ. 7. [**ஆம்நாயமூர்த்தநிச மூர்த்தநி சோர்த்வ பும்ஸாம்.**] இதில், *திருமாலிருஞ் சோலைமலையே திருப்பாற்கடலே என்தலையே* என்றும், *என்னுச்சியுளானே* என்றும் ஆழ்வாரருளிச்செய்துள்ள திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களை யடியொற்றி **"ஊர்த்வபும்ஸாம் மூர்த்தநி சகாஸ்தி"** என்றருளிச் செய்தார். ஆகவே நம்மாழ்வாரை ஊர்த்வபுருஷரென்றாராயிற்று. வரதராஜஸ்தவத்தில் *யச்ச மூர்த்தா சடாரே:* என்று ஸுவ்யக்தமாகவே யருளிச்செய்திருப்பது இங்குச் சேரவநுஸந்தேயம். (ச்லோ. 10) [ப்ரேமார்த்ர விஹ்வலகிர: புருஷா: புராணாஸ் த்வாம் துஷ்டுவுர் மதுரிபோ! மதுரைர் வசோபி:] *கேட்டு ஆரார்வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே* என்றும் *தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்* என்றும் *குழலின்மலியச் சொன்னவோராயிரமென்றும் தாங்களே சொல்லும்படியான மாதுர்யம் மலிந்த திவ்ய ஸூக்திகளாலே எம்பெருமானே! முன்னோர்கள் உன்னைத் துதித்தார்கள். அப்படி துதித்தவர்கள் யாரென்னில்; [ப்ரேமார்த்ர விஹ்வலகிர: புருஷா: புராணா:] *உள்ளொலா

முருகிக் குரல் தழுத் தொழிந்தேனுடம்பெலாம் கண்ணநீர் சோர* என்றும் *வேவாரா வேட்கை நோய் மெல்லாவியுள்ளுலர்த்த* என்றும் *ஆராவமுதே அடியேனுடலம் நின்பாலன்பாயே நீராயலைந்து கரைய வுருக்குகின்ற* என்றும் ஹார்தமான ப்ரேமத்தாலே நெஞ்சுகனிந்து குரல் தழதழத்துப் பேசுகின்ற ஆழ்வார்கள். (இதாநீம் அலம்விஸ்தரேண.)

அடுத்த அதிமாநுஷஸ்தவத்திற்குச் செல்வோம். இதில் மூன்றுவது ச்லோகம் ஆழ்வானுக்கு நம்மாழ்வாரிடத்திலுள்ள பக்தியே வடிவெடுத்தபடி யென்னவேணும். [ஸ்ரீமத் பராங்குசமுநீந்த்ரமநோநிவாஸாத் தஜ்ஜாநுராகரஸமஜ்ஜநமஞ்ஜஸாப்ய, அத்யாப்ய நாரத ததுத்தித ராகயோகம் ஸ்ரீரங்கராஜசரணம்புஜமுந்நயாம:] என்னுமந்த ச்லோகம் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகளை வருணிப்பது. பாதங்களின் சிவப்பை வருணிக்கும் லௌகிக கவிகள் "ரக்தௌ தவாங்க்ரீ ம்ருதுலௌ புவி விக்ஷேபணாத் த்ருவம்" என்கிருர்கள். ஆழ்வானருளிச்செய்வது அப்படியா இருக்கும்? ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகள் வெகுகாலம் நம்மாழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலுறைந்து அவ்விடத்திலுள்ள அநுராகரஸத்திலே ஊறிக்கிடந்தபடியாலே அந்த ராகயோகம் இன்னமும் மாருமலிருப்ப தாக அருளிச்செய்தவிது விலக்ஷணப்ரக்ரியை. நம்மாழ்வார்க்கு ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடி களிலே எவ்வளவு பக்தியோ அதிற்காட்டிலும் பதின்மடங்கு பெருத்தது ஆழ்வானுக்கு நம்மாழ்வாரிடத்திலுண்டான பக்தியென்று இந்தவொரு சுலோகத்திலுல் எளிதாக அறுதி யிடலாமன்றே. இவ்வதிமாநுஷஸ்தவத்தில் உத்தரபாகம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணகுணநுபவம். அது முழுவதும் ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளிலிருந்தே அற்புதமாக அமைந்ததென்பதை அடியேனுடைய வியாக்கியானங்கொண்டு உணரலாம்.

இனி ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தை யெடுத்துக்கொண்டாலோ அதுவும் அருளிச் செயல் மயமே. ஸ்வல்பமாகவே இங்கு விஜ்ஞாபிக்கிறேன். ஆண்டாள் நாச்சியார் திருமொழியில் (9-1.) *மந்தரம் நாட்டியன்று மதுரக் கொழுஞ்சாறுகொண்ட சுந்தரத் தோளுடையான்* என்றருளிச்செய்ததை இந்த ஸ்தவத்தில் (ச்லோ. 4.) *உததிகமந்த ராத்ரிமதிமந்தலப்தபயோ மதுரரஸேந்திராஹ்வஸுத ஸுந்தரதோ:பரிகம்* என்று மொழிபெயர்த்தருளினுர். திருவாய்மொழியில் *மதிதவழ்குடுமி மாலிருஞ்சோலை* என்றதை (5.) *சசதரரிங்கணுட்யசிகம்* என்ருர். *அதிர்குரல்சங்கத்தழகர்தங்கோயில்* என்ற திருவாய்மொழிப்பாசுரத்தை (5.) "பிதுரிதஸப்தலோக ஸுவிச்ருங்கலசங்கரவம்" என்று மொழிபெயர்த்தார். பெரியாழ்வார் திருமொழியில் *கருவாரணம் தன்பிடி துறந்தோடக், கடல்வண்ணன் திருவாணைகூறத் திரியும் தண்மாலிருஞ் சோலையே* என்ற பாசுரத்தை (8.) "ஸுந்தரதோர்திவ்யாஜ்ஞா" என்ற ச்லோகத்திலுல் மொழிபெயர்த்தருளினுர். (ச்லோ. 12.) *வகுளதரஸரஸ்வதீவிஷக்த .... * என்கிற ச்லோகத்தில் அருளிச்செய்யுமது அற்புதம்; கிந்நரஸ்த்ரீகள் அழகரை ஸேவிக்கத் திருமாலிருஞ் சோலைமலைத் தாழ்வரை களிலே வந்து சேர்ந்து, நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களை ஸுஸ்வர மாகவும் ரஸவத்தரமாகவும் ஸாபிப்ராயமாகவும் பாடுகிருர்களாம்; *மரங்களுமிரங்கும் வகை மணிவண்ணவோவென்று கூவுமால்* என்னும்படியான அருளிச்செயல்களை அப்படி பாடும்போது கல்லும் உருகாநின்றது; உருகின அதுதானே சிலம்பாறென்று பேரெடுத்துப் பெருகாநின்றதென்கிருர். அழகருக்கு *ஏறுதிருவுடையான்* என்று ஆண்டாள் சாத்தின

திருநாமத்தை (16, 17.) *ப்ராரூடச்ரியம்* என்றும் *ஆரூடஸ்ரீ:* என்றும் மொழி பெயர்த்தருளினர்.

திருவாய்மொழியில் *ஏழையராவிப்பதிகத்தில் பகவத்கேசபாசத்தின் வர்ணநம் "கொள்கின்ற கோளிருளைச் சுகிர்ந்திட்ட கொழுஞ்சுருளின் உட்கொண்ட நீலநன்னூல் தழைகொல்! அன்று மாயன்குழல்* என்றுள்ளது; அதை அப்படியே மொழிபெயர்க்கிறார் (40) "அந்தம் தமஸ் திமிரநிர்மிதமேவ யத் ஸ்யாத் தத்ஸாரஸாதிதஸூதந்து-அதிவ்ருத்தவார்த்தம்-ஈசஸ்ய அலகாளி ஜாலம்" என்று. ஆண்டாள் *களிவண்டெங்குங் கலந்தாற்போல் கமழ் பூங்குழல்கள் தடந்தோள்மேல் மிளிரநின்று விளையாட* என்றும், திருமங்கையாழ்வார் *மைவண்ணநறுங்குஞ்சி குழல்பின்தாழ மகரஞ்சேர்குழையிருபாடி லங்கியாட* என்றும் தனித்தனியே யநுபவித்த அழகுகளைச் சேரப்பிடித்து (49.) "ஸதம்ஸஸம்ஸஞ்ஜித குந்தலாந்திகாவதீர்ண கர்ணாபரணாட்ய கந்தர:" என்ற ஸ்ரீஸூக்தியினுல் அநுபவிக்கிறார். நாச்சியார் திருமொழியில் (7-7.) *செங்கமலநாண்மலர்மேல் தேனுகருமன்னம்போல், செங்கட்கருமேனி வாசுதேவனுடைய, அங்கைத்தலமேறி யன்னவசஞ் செய்யும் சங்கரையா!* என்ற பாசுரத்தை (55.) "ஸ்ரீமத்வநாத்ரிபதிபாணி தலாப்ஜ" என்ற ச்லோகத்தினுல் மொழிபெயர்த்தருளினர். திருவாய்மொழியில் (4-5-8) *தண்டாமரை சுமக்கும் பாதப்பெருமானை* என்ற பாசுரத்தில் "சுமக்கும்" என்றதன் ஸ்வாரஸ்யத்தை (62, 63.) இரண்டு சுலோகங்களினுல் வியாக்கியானித்தருளுகிறார். இதை அடியேனுடைய வியாக்கியானத்தில் விரியக் கண்டு கொள்வது. (ச்லோ. 92.) "ப்ரலயஜநீரபூரபரிபூரிதஸ்வ... .." இத்யாதி மஹத்தர ச்லோகமானது திருமங்கையாழ்வாருடைய "நிலையிடமெங்குமின்றி" என்கிற மத்ஸ்யாவதாரப் பாசுரத்திற்கு மொழி பெயர்ப்பாக மாத்திரமேயல்லாமல் வ்ருத்தபங்கியும் ஒன்றேயாக அமைந்தது. ச்லோகம் பாதந்தோறும் இருபத்துமூன்றெழுத்துகொண்டது. கலியன் பாசுரமும் அடிதோறும் ஒற்றொழித்து இருபத்துமூன்றெழுத்துக்கொண்டது. இப்படியாக ஸூந்தர பாஹுஸ்தவத்திலுள்ள அதிசயங்கள் அபரிமிதம்.

197. இனி வரதராஜஸ்தவத்தில் (ச்லோ. 59.) *பக்தாநாம் யத் வபுஷி தஹரம்* என்பதில் *ஆம்நாயாநாம் யதபி ச சிரோ யச்ச மூர்த்தா சடாரே: ஹஸ்த்யத்ரேர் வா கிமதிஸூகதம் தேஷு பாதாப்ஜயோஸ் தே* என்கிற உத்தரார்த்தம் பரமமதுரமானது. பேரருளாளனே! உபநிஷத்துக்கள், நம்மாழ்வாருடைய திருமுடி, ஸ்ரீஹஸ்திகிரிசிகரம் என்னுமிவற்றுள் உன் திருவடிக்குப் பாங்கானவிடம் எது? என்று கேள்வி கேட்கிறாரிதில். இங்கு நம்மாழ்வாருடைய திருமுடியையும் சேர்த்துக் கேள்வி கேட்கிற ஆழ்வானுடைய திருவுள்ளத்தை ஆரேயறிய வல்லார்?

அது நிற்க. திருவாய்மொழி மூன்றும்பத்தில் *முடியானே மூவுலகும் தொழுதேத்துஞ்சீரடியானே!* என்று தொடங்கும் எட்டாவது பதிகத்தின் ப்ரமேயத்தை [அதாவது, ஒரு இந்த்ரியம் மற்றோர் இந்த்ரியத்தின் வ்ருத்தியை விரும்புகின்றபடியை] *த்வக் ச த்ருக் ச நிபிபாஸதி ஜிஹ்வா விஹ்வலா ச்ரவணவத் பரவ்ருத்தௌ......* என்கிற சுலோகத்தினுல் விவரித்தருளினர். பொய்கையாழ்வார் தமது திருவந்தாதியில் *வரத்தால் வலிநினைந்து மாதவநின்பாதம்* என்கிற பாசுரத்தினுல் எம்பெருமானை நோக்கிக்

கேட்டிருக்கின்ற வொரு கேள்விக்கு *யதபராத ஸஹஸ்ரம் அஜஸ்ரஜம்* என்கிற சுலோகத்திஞல் மிகப் பொருத்தமான விடை வெளியிட்டுள்ளார். இது அடியேனுடைய வியாக்கியானத்திலிருந்தே அறிந்துகொள்ளத்தக்கது. இங்ஙனேமற்றுங் காண்க.

ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே—(ச்லோ. 13.) *அமதம் மதம் மதமதாமதம் ஸ்துதம் பரிநிந்திதம் பவதி நிந்திதம் ஸ்துதம், இதி ரங்கராஜ முதஜூகுஷத் த்ரயீ* என்கிற விதில் பூர்வார்த்தத்தில் "அமதம் மதம்......" என்று ஸாதித்திருப்பது "யஸ்யா மதம் தஸ்ய மதம்" என்கிற உபநிஷத் வாக்யத்தை யுட்கொண்டதென்பது ப்ரஸித்தம். உடனே "ஸ்துதம் பரிநிந்திதம் பவதி நிந்திதம் ஸ்துதம்" என்று ஸாதிக்கிருர். இப்படி வேதத்தில் ஓதியிருப்பதாகக் காட்டுகிருர். இது ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்தில் எங்கும் கிடையாது. தமிழ் வேதத்தில்தானுள்ளது. நம்மாழ்வாரருளிய பெரிய திருவந்தாதியில் (2) புகழ்வோம் பழிப்போம் புகழோம் பழியோம், இகழ்வோம் மதிப்போம் மதியோமிகழோம்* என்று தமிழிலுள்ளதை ஸம்ஸ்க்ருதமாக்கிஞர். ஆக, த்ரயீ என்கிற சொல்லால் உபய வேதங்களையும் நிர்தேசித்தருளினமை புலஞயிற்று. (மேலே 16.) *ஸ்வம் ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிடவேதஸூக்தை:* என்றருளிச் செய்ததும் காண்க.

திருமாலையில் தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வார் *தெளிவிலாக் கலங்கல் நீர்சூழ் திருவரங்கம்* என்று திருக்காவேரி தெளிவின்றிக்கே கலங்கியிருக்கும்படியை அருளிச்செய்ததை (ச்லோ. 21.) "துக்தாப்திர் ஜநகோ ஜநந்யஹம் இயம்" என்கிற பெரிய ச்லோகத்திஞல் இன்சுவைப்படுத்தி யருளிச் செய்தார். (36) திருமங்கையாழ்வார் திருப்பணியான ப்ராகாரமண்டப கோபுராதிகளை *ஜிதபாஹ்யஜிநாதிமணிப்ரதிமா அபி வைதிகயந்நிவ ரங்கபுரே, மணிமண்டபவப்ரகணுந் விததே பரகாலகவி: ப்ரணமேமஹி தாந்* என்கிற ச்லோகத்திஞல் தொழுதிறைஞ்சுகிருர். கோயிலில் ப்ராகாரமண்டப கோபுராதிகளில் திருவாழி சங்கு திருமண்காப்பு முதலிய வைதிக சின்னங்கள் பொலிவுற்றிருப்பதஞல் "வைதிகயந்நிவ" என்றருளிச்செய்தார். சந்த்ர புஷ்கரிணியின் கீழ்த்திசையிலே கோயில்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கிற ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் "பூர்வேண தாம் .....பராங்குசாத்யா: ப்ரதமே புமாம்ஸோ நிஷேதிவாம்ஸோ தச மாம் தயேரந்" என்கிற (41) ச்லோகத்திஞல் மங்களாசாஸநம் செய்தருளிஞர்.

(ச்லோ. 49.) சந்த்ரபுஷ்கரிணியின் கரையிலுள்ள திருப்புன்னை மரத்தைத் துதிக்கையில் "புந்நாகதல்லஜம் அஜஸ்ரஸஹஸ்ரகீதிஸேகோத்த திவ்ய நிஜ ஸௌரபமாமநாம:" என்றருளிச் செய்திருப்பதிற் காட்டிலும் ரஸவத்தரமான விஷயம் வேறில்லை. இந்த திருப்புன்னையினடியில் இருந்து கொண்டு திருவாய்மொழியின் மூலத்தை உருச்சொல்லுவாரும் அர்த்தங்களை யாராய்ச்சி செய்வாரும் ஓய்தலொழிவின்றிப் பலருண்டாகையாலே இம்முகத்தால் திருவாய்மொழியின் திவ்ய பரிமளமும் இதிலே கமழ்கின்றதென்கிருர்; இதஞல் நம் முன்னேர்களின் போதுபோக்கு தெரிவிக்கப்படுவதுடன் திவ்ய ப்ரபந்த ப்ரபாவாதிசயமும் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

அழகிய மணவாளனுடைய திருக்கண்ணேக்கத்திலிருக்கும் இரண்டு தூண்களுக்கு குலசேகராழ்வார் திருமணத்தூணென்று திருநாமம் சாத்தி "கடியரங்கத்தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும் மாயோனை மணத்தூணேபற்றி நின்று என்வாயாரவென்று கொலோ

வாழ்த்துநாளே" என்றருளிச் செய்தார்; இதில் 'மணத்தூண்' என்றதை (59ல்) *ஆமோதஸ்தம்பமென்று மொழிபெயர்த்தார்; "மணத்தூணருகில் நின்றுகொண்டு" என்னுமல் "மணத்தூணே **பற்றிநின்று**" என்றருளிச் செய்ததன் மருமத்தைக் கண்டறிந்து "சேஷசயலோசநாம்ருத நதீரயாகுலித லோலமாநாநாம், ஆலம்பமிவாமோதஸ்தம்பத்வய மந்தரங்க மபியாம;" என்றருளிச் செய்கிறார் (பட்டர்.) அழகிய மணவாளனுடைய திருக்கண்ணோக்கமாகிற அமுதவாற்றின் பெருவெள்ளமானது அநுபோக்தாக்களை ஒருமித்து நிலைநின்று அநுபவிக்கவொட்டாமல் தூக்கித்தள்ளி யசைக்குமளவில் அவர்கள் கைப்பிடிப்பாகப்பற்றிகொண்டு நிற்பதற்குப் பாங்காக நாட்டப்பட்ட தூண்களென்னலாம்படி யிருக்கிறதாம் திருமணத்தூண். இதனால் "மணத்தூணே **பற்றிநின்று**" என்றருளிச்செய்த ஆழ்வாருடைய உட்கருத்தை உள்ளபடி யுணர்ந்து விவரித்தாராயிற்று.

(ச்லோ. 78) *வடதள தேவகிஜடரவேதசிர: கமலாஸ்தந சடகோபவாக்வபுஷி ரங்கக்ருஹே சயிதம்* என்ற ச்லோகம் அதிவிலக்ஷணமாயமைந்தது. ஸ்ரீரங்கநாதன் தனது மந்திரத்தை திருவாய்மொழிதானே இப்படியொரு வடிவெடுத்து வந்ததாகத் திருவுள்ளம் பற்றி அதில் உகந்து பள்ளிகொண்டிருப்பதாக அருளிச்செய்தவிது மற்றையோருடைய மதிக்கு நிலமன்றே. திருவாய்மொழியில் (3-1-1.) *முடிச் சோதியாய் உனதுமுகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ* என்ற ஒரு பாதத்தை *கிரீடசூட ரத்நராஜி: ஆதிராஜ்ய ஜல்பிகா, முகேந்துகாந்திருந்முகம் தரங்கிதேவ ரங்கிண:* (91.) என்று ஒரு ச்லோகமாக்கியருளினர். பெரிய திருவந்தாதியில் (72) *முதலாந் திருவுருவம் மூன்றென்பர், ஒன்றே முதலாகும் மூன்றுக்குமென்பர், முதல்வா! நிகரிலகுகாருருவா! நின்னகத்ததன்றே, புகரிலத தாமரையின்பூ* என்றருளிச்செய்த பாசுரத்தையே (ச்லோ. 116.) "த்ரயோ தேவாஸ் துல்யா:" என்கிற ச்லோகத்தாலே மொழிபெயர்த்தருளினர். இப்போது உத்தரசதகத்திற்குச் செல்லவில்லை. அடியேனுடைய வியாக்கியானங்களை ஆநுபூர்வியாகக் கடாக்ஷித்தருள்பவர்க்கு ஸ்தவங்களிலிருந்து அநவதிகமாக அநுபவிக்கக் கிடைக்குமாதலால் இங்கு இந்த ஸம்க்ஷேபமே பர்யாப்தமென்று நிற்கின்றேன். ... ... ❋

அர்ச்சாவதார பரிபாலனம்.

அர்ச்சாவதாரத்தின் பெருமையை அருளிச்செய்யாநின்றபட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ-உத்தர சதகத்தில் **"அர்ச்சகபராதீந—அகிலாத்மஸ்திதி:"** என்றருளிச்செய்தவது அஜஹல்லக்ஷண மர்யாதையினல் "தஸ்கரபராதீநாகிலாத்மஸ்திதி:" என்றும் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. சிலமாதங்களுக்குமுன்பு ஆழ்வார்திருநகரி நவதிருப்பதிகளைச் சேர்ந்த வரகுணமங்கையில் உத்ஸவத்திருமேனி களவுபோய் புலன் கிடைக்காமலேபோக, 4-4-68ல் வேறு திருக்கோலம் எழுந்தருளச்செய்யப்பட்டு யதாவிதி ஸம்ப்ரோக்ஷணமும் செய்து முடிக்கப்பட்ட விஷயம் ஜகத்விதிதம். ஸ்ரீகாஞ்சீ (தீபப்ரகாச) விளக்கொளியெம்பெருமான் ஸன்னிதியில் சோரப்ரவேசமாகி பெருமாளுடைய கவசங்களைக் களைந்தெறிந்தும் வெள்ளிப் பாத்திரங்களைக் களவாடியும் செய்திருக்கிற தீம்புகள் அற்புதமானவை. எம்பெருமானுடைய விபவாவதாரத்தில் *காப்பாருமில்லை கடல்வண்ணவுன்னை* என்று யசோதைப்பிராட்டி வயிறுபிடித்தது அர்ச்சைக்குமாயிற்றந்தோ! ***உறகலுறகலுறகல்** என்ற பாசுரத்தை எத்தனையாயிரந்தடவை யநுஸந்தித்தாலும். போதாது. சிவாலயங்களிலும் இங்ஙனே களவுகள் நடந்துவருவதாகக் கேள்விப்படுகிறோம்.

இதை வாசித்து ரஸிக்கவேணும்.

ஒரு பெரிய தமிழ்ப் பண்டிதர். அவர் பெயரை இங்குத் தெரிவிக்க விரும்பவில்லை. உண்மையில் மிகப்பெரிய வித்துவான். சிலநாள்முன் அவரை நாம் சந்திக்க நேர்ந்தது. அப்போது அவர் திவ்வியப்பிரபந்தங்களின் சீர்மையையும் அவற்றுக்கு அமைந்த வியாக்கியானங்களின் சிறப்பையும் மிகமிகப் பாராட்டிக் கூறி, தாம் அந்த வியாக்கியானங்களில் மிகமிகப் பரிச்ரமப்பட்டு ஆழ்பொருள்களையெல்லாம் அறியப்பெற்றது பரம பாக்கியமென்றும் கூறிக்கொண்டார். உண்மையில் இப்படி கூறிக்கொள்வதற்கு அவர் அதிகாரியே. ஆனாலும் திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்தங்களில் அறிந்தவை சிலவே; அறியவேண்டியவை பலபல—என்பதை இவர் உணரவேணும் (அல்லது) இவர்க்கு உணர்த்தவேணும் என்று தோன்றி, திருவாய்மொழியில் (8—3—2.) *சரணமாகிய நான் மறைநூல்களுஞ்சாராதே, மரணம்தோற்றம் வான்பிணி மூப்பென்றிவைமாய்த்தோம்* என்ற பாசுரத்தையெடுத்துக் கூறி "இதன் பொருளை தேவரீர் எங்ஙனே க்ரஹித்திருக்கிறபடி?" என்று கேட்டேன். ஒரு நாழிகை ஆலோசித்துவிட்டு ஏதோ கூறி, தம்மனத்துக்கே த்ருப்தியில்லையென்று முடித்தார். வியாக்கியானங்களை சேஸவித்துச் சொல்லவேணும் என்றேன். உடனே வியாக்கியான ஸ்ரீகோசங்களை ஸம்பாதித்து ஸேவித்தார். "நான் கூறிய பொருள் தவறென்றுமட்டும் தெரிந்து கொண்டேன்; தெளிவான பொருள் விளங்கவில்லை" என்றார். தேவரீருடைய திவ்யார்த்த தீபிகையுரையை யெடுத்துக்காட்ட வேணுமென்றார். அதைப் பார்த்துவிட்டு 'இதை ஸ்ரீ ராமாநுஜனில் தனிப்பட வெளியிட்டால் நல்லது; மிகவும் ப்ரார்த்திக்கிறேன்' என்றார். அவருடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அது இங்குப் பிரசுரிக்கப்படுகின்றது.

சரணமாகிய நான்மறைநூல்களுஞ்சாராதே*
மரணந்தோற்றம் வான்பிணிமூப்பென்றிவைமாய்த்தோம்*
கரணப்பல்படை பற்றறவோடுங்கனலாழி*
அரணத்திண்படையேந்திய வீசற்காளாயே. 2

சரணம் ஆகிய நால் மறை நூல்களும் சாராதே	ஐச்வர்யத்திற்குரிய உபாயங்களை விதிக்கின்ற நால் வேதங்களாகிற சாஸ்த்ரங்களை விட்டிட்டு	அரணம் திண் படை ஏந்திய ஈசற்கு ஆள் ஆயே	க்ஷேமங்கரமான திவ்யாயுதத்தைத் தரித்துள்ள எம்பெருமானுக்கு சேஷபூதர்களாயிருந்துவைத்தே [முமுக்ஷுக்களாகியு மென்றபடி]
கரணம் பல் படை பற்று அற ஓடும் கனல் ஆழி	உபகரணங்களையுடைய, பல சத்ருஸேனைகள் நிச்சேஷமாக வோடும்படி ஜ்வலிக்கின்ற திருவாழியாகிற	மரணம் தோற்றம் வான் பிணி மூப்பு என்ற இவை மாய்த்தோம்	இறப்பும் பிறப்பும் மஹாவியாதிகளும் கிழத்தனமுமான விவற்றைப் போக்கிக் கொண்ட வித்தனையொழிய வேறில்லையே.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் ஐச்வர்யார்த்திகளை நிந்தித்துப் பேசினார்; இப்பாட்டில் கைவல்யார்த்திகளை க்ஷேபித்துப் பேசுகிறார். ஆனால் மேலெழப் பார்க்குமளவில், இதில் பிறருடைய நிந்தையிருப்பதாகப் புலப்படாது; இரண்டாமடியில் "மரணந்தோற்றம் வான்பிணிமூப்பென்றிவை மாய்த்தோம்" என்று ஆழ்வார் தம்மைப்பற்றி ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றாரேயல்லது பிறரைப்பற்றியொன்றும் சொல்லவில்லையே; தன்மையான வினைமுற்று இங்குக் காண்கிறதேயல்லது முன்னிலையான வினைமுற்று காணவில்லையே

யென்று பலரும் சங்கிக்க இடமுள்ளது. ஆழ்ந்து குறிக்கொண்மின்; முகுந்த மாலையில் *நாதே ந: புருஷோத்தமே* என்கிற ச்லோகத்தில் "யம்கஞ்சித் புருஷாதமம் கதிபயக் ராமேசம் அல்பார்த்ததம் ஸேவாயை ம்ருகயாமஹே நரமஹோ மூகா வராகா வயம்* என்றுள்ளது; புருஷோத்தமனான எம்பெருமான் நலமந்தமில்லதோர் நாடுதருவானாய் நிற்க, ஐயோ! அறிவிலிகளான நாம் க்ஷுத்ரபலன்களைத் தருமவனான ஓர் அற்பனைத் தேடியோடுகின்றோமே! என்று ஆத்ம நிந்தையே இதிலுள்ளது; ஆனாலும் இது தம்மைப் பற்றி இகழ்ந்து கூறுவதில் நோக்குடையதன்று; பிறரையிகழ்ந்து கூறுவதிலேயே முழுநோக்கு. உலக வழக்கிலும் இஃது உள்ளது. "நீங்கள் நன்றாக வாழ்ந்து விட்டீர்களே!" என்று பிறரை ஏசிச் சொல்லவேண்டுமிடத்து 'நாம் நன்றாக வாழ்ந்து விட்டோமே!' என்று தம்மையே ஏசிச் சொல்லுவதுண்டு. அந்த நியாயமே இங்குக் கொள்ளத்தக்கது.

"கைவல்யார்த்திகளும் தமக்குத் துணையல்லரென்கிறார்" என்பது இப்பாட்டுக்கு ஆறாயிரப்படி யவதாரிகை. கைவல்யார்த்திகளென்கிற பதமும் இப்பாட்டில் இல்லை; அவர்கள் துணையல்லர் என்பதைத் தெரிவிக்கும் வாசகமும் இதில் வியக்தமாக இல்லை; ஆழ்ந்து நோக்குதலில் கிடைக்குமிது.

சரணமாகிய நான்மறை நூல்களுஞ்சாராதே என்றது-க்ஷுத்ரப்ரயோஜனங்களை விதிக்கும் முகத்தால் நமக்குத் தஞ்சமாகிய வேதசாஸ்த்ரங்களைப்பற்றி க்ஷுத்ர பலன்களை லபித்துப்போகாதே என்றபடி. இதுவொரு நன்மையே; இந்த நன்மைக்குமேல் மற்றொரு நன்மையுமுண்டு; அது, **கரணப்பல்படை**யென்று தொடங்கிப் பின்னிரண்டடிகளாற் சொல்லப்படுகிறது. விரோதி நிரஸனத்தில் வல்லவனான திருவாழியாழ்வானைத் தாங்கி யுள்ள எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தல் கைவல்யநிஷ்டர்களுக்குமுண்டே; ஸாதநாநுஷ்டான தசையில் பகவத் ப்ராப்திகாமர்களுக்குப்போலே ஆத்மப்ராப்திகாமர் களுக்கும் பகவத்பஜனமுண்டாகையாலே.

ஆக, சரணமாகிய நான்மறைநூல்களும் சாராமலிருந்தும் ஈசற்கு ஆளாகியிருந்தும் மரணம் தோற்றம் வான்பிணிமூப் பென்றிவைமாய்த்தலாகிற ஜராமரணமோக்ஷமே தவிர, பகவத் கைங்கர்ய ப்ராப்தியென்பது கேவலர்க்குக் கிடையாமையாலே அவர்களையும் க்ஷேபித்தாராயிற்று. மரணம் தோற்றம் வான்பிணிமூப்பென்றிவை மாய்த்தீர்களே தவிர, வேறு அத்தாணிச் சேவகம் பெற்றீர்களில்லையே; ஆகையாலே நீங்களும் எனக்குத் துணையல்லீர் என்றதாக முடிந்தது.

கரணப்பல்படை இத்யாதிக்கு இரண்டுவகையாகப் பொருள் நிர்வஹிப்பதுண்டு;— **கரணம்** என்று உபகரணங்களைச் சொன்னபடியாய், யுத்தத்திற்குவேண்டிய உபகரணங் களையுடைத்தாய்ப் பலவகைப்பட்டதான **படை**—சத்ருக்களின் சேனையானது, **பற்று அற** —மிச்சமில்லாமே, ஓடும்படி கனல்கின்ற **திருவாழி**—என்பது ஒருவகையான பொருள். (2) **கரணம்** என்று இந்திரியங்களுக்கும் பேராகையாலே, **கரணப்பல்படை**—இந்திரிய ஸமூஹமானது, **பற்று அற**—விஷயங்களில் பற்றற்று மீளும்படியாக, என்று மற்றொரு பொருள். இப்பொருளில், **பற்றற** என்பது **ஆளாயே** என்பதில் அந்வயிக்கும். "ஓடுங் கனலாழியரணத்திண்படையேந்திய ஈசற்கு, கரணப்பல்படைபற்றற ஆளாயே" என்று இங்ஙனே அந்வயங்காண்க. 2

எழுபத்தேழு பெரியார்களின் பெருமை.

(முன் தொடர்ச்சி)

44. ஸ்ரீமதுபயவே. ஷஷ்டி திருவேங்கடாசார்யஸ்வாமி.

இவர் அடியேனுடைய ஸாக்ஷாந் மாதுலர். அடிக்கடி அடியேன் உதாஹரிக்கும் ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ. அழகியமணவாள ராமாநுஜ—ஷஷ்டி ஜீயர்ஸ்வாமியின் பூர்வாச்ரம—ஔரஸகுமாரர். ஸ்ரீமத் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் ந்யாயமீமாம்ஸைகளை அதிகரித்து ஸ்ரீ பாஷ்யமும் ஸேவித்து அனந்தாழ்வார் வாதார்த்தங்களிலும் தேர்ச்சி பெற்றவர். ஜீயர்ஸ்வாமி ஸன்னிதியிலே ஸம்பிரதாய க்ரந்தங்களையெல்லாம் பலகால் ஸேவித்தவர். இவருடைய அப்ரதிமபாண்டித்யம் ப்ரகாசிக்க வழியில்லாமல் போயிற்று. ஏனென்னில்; அடியேனுடைய திருத்தகப்பனுர் இளமையில் திருநாடலங்கரித்தபடியால் எங்களுடைய பூர்விகமான சுரோத்ரியக்ராம பரிபாலனபாரத்தை அடியேனுடைய திருத்தாயார்க்குத் துணையாக இவர் ஏற்றுக்கொள்ள நேரிட்டது. க்ராமத்தில் பலவகையான வ்யவஹாரங்களும் தொடர்ந்ததனுல் இவர் அஸ்தமிதாங்யபாவராய் அவற்றிலே வியாபரிக்க நேர்ந்து ப்ரவசனத்திற்கு வழியில்லாமல் போயிற்று. ஓர் இருபத்தைந்து ஸம்வத்ஸரகாலம் இங்ஙனேயான காலக்ஷேபத்தினுல் வித்யாவ்யாஸங்கம் அநவகாசபராஹதமாயிற்று. ஆயினும் சாஸ்த்ரங்களில் ஆழ்ந்த வ்யுத்பத்தியுடையவராயிருந்தார். ❋

45. ஸ்ரீமதுபயவே. திருமலைவிஞ்சிமூர். ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்ஸ்வாமி.

இந்த ஸ்வாமியும் ஸ்ரீமத் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் ஸாமாந்ய விசேஷ சாஸ்த்ரங்களையதிகரித்து ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களிலும் வல்லமைபெற்று வித்வானுக விளங்கினவர். இவருடைய குடும்பம் பரம்பரையாய் பரமைகாந்தியார் என்று வழங்கப்பட்டு வந்தது. அதற்கிணங்க ஸதாசார சீலமான குடும்பம். வேதாத்யயனமும் திவ்யப்ரபந்தாத்யயனமும் அவிச்சின்னமாக நிகழப்பெற்ற குடும்பம். ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. ஷஷ்டி ஜீயர் ஸ்வாமிக்கு அடியேனுடைய திருத்தகப்பனுர் போலவே இவரும் ஒரு ஜாமாதா. இவருடைய ஏகபுத்ரரான ஸ்ரீமான். தி. வி. சிங்கராசாரியர் உபயவேத பாரங்கதராய் ப்ரவசன துரந்தரராய் பகவத்கைங்கர்ய நிரதருமாய் விளங்கிவருகின்றுர். இந்த ஸ்வாமியின் திருத்தம்பியாரே ஸ்ரீஉவே. திருமலை விஞ்சிமூர் பாஷ்யகாரர் ஸ்வாமி யென்று ப்ரஸித்தராய் விளங்கினவர். அவருடைய திருக்குமாரரும் ஸ்ரீமான். தி. வி. நரஸிம்ஹாசாரியரென்பவர் ப்ரதிஷ்டிதராய்த் திருவல்லிக்கேணியில் விளங்கி வருகிறுர். ❋

46. ஸ்ரீமதுபயவே. அரசாணிபாலை. திருவேங்கடாசார்யஸ்வாமி.

இந்த ஸ்வாமியும் காஞ்சீபுரத்தில் ஸ்திரவாஸமாக வந்து சேர்ந்து ஸ்ரீமத் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமி ஸன்னிதியிலேயே ந்யாய சாஸ்த்ரத்தைப் பூர்த்தியாக அதிகரித்து வாவதூகராயும் விளங்கினுர். ஸ்ரீமதுபயவே. ஜகத்குரு. காதிஸ்வாமி ஸன்னிதியில் (யாத்திரையில்) சில வாண்டுகள் ஆஸ்தான வித்வானுக எழுந்தருளியிருந்தார்.

புதுக்கோட்டை, வனபர்த்தி, கத்வால் முதலான ஸம்ஸ்தானங்களில் பலவாண்டுகள் வர்ஷாசனம் பெற்று வந்தார். இவர் வித்யார்த்தியான ஸமயத்தில் காஞ்சீவாஸம் பண்ணினுரேயன்றி வித்வானுன பிறகு பெரும்பாலும் விதேசங்களிலேயே ஸஞ்சரித்து ப்ரவசனங்கள் செய்து போந்தார். இவர்க்கு வித்வான் திருவேங்கடாசாரியரென்றே ப்ரஸித்தியிருந்தது. ... ... ❋

47. ஸ்ரீமதுபயவே. திருமலை ஈச்சம்பாடி ஸ்ரீநிவாஸராகவாசாரியர்ஸ்வாமி.

இந்த ஸ்வாமி பதினைந்து ஸம்வத்ஸரங்களுக்குமுன்பு திருக்குறுங்குடிக் கெழுந்தருளி உத்தமாச்ரமஸ்வீகாரம் செய்துகொண்டு நாலைந்து ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு முன்பு திருநாடலங்கரித்தவரென்பதை முன்னம் விஜ்ஞாபித்துக் கொள்ளுகிறேன். பூர்வாச்ரமத்தில் ஸ்ரீ காஞ்சியிலேயே யெழுந்தருளியிருந்து அப்போது வானமாமலை மடத்தில் நடந்துகொண்டிருந்த வித்யாசாலையில் ஸ்ரீமதுபயவே. ஷஷ்டி கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் ஸாஹித்ய வியாகரணங்களதிகரித்து ஸ்ரீமத் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் ஸ்ரீ பாஷ்யம் ஸேவித்திருந்தவர். ஆழ்வார் திருநகரியில் ப்ரக்க்யாதரா யெழுந்தருளியிருந்த [ஆத்தான் திருமாளிகையைச் சேர்ந்த] ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. அப்பன் ஜீயர்ஸ்வாமியின் ஸன்னிதியில் பகவத் விஷயரஹஸ்யாதிகள் ஸேவித்து ப்ரவசன ப்ரவீண ராயுமெழுந்தருளியிருந்தார். இளமையில் இவ்விடத்து ஸ்ரீமத். அழகிய மணவாள ராமாநுஜ ஜீயர்ஸ்வாமி மடத்தில் 'வித்யாவிகாஸிநீ ஸபா' என்றொரு ஸபை ஏற்பாடு செய்து ஞாயிற்றுக்கிழமை தவருமலும் மற்றும் ஸமய விசேஷங்களிலும், வெளியூர் வித்வான்கள் யாத்ருச்சிகமாக எழுந்தருளுங்காலல்களிலும் உள்ளூர் வித்வான்களாலும் வெளியூர் வித்வான்களாலும் உபந்யாஸங்கள் நடத்தப்பட்டுவந்தன. அந்த ஸபைக்கு இந்த ஸ்வாமி அக்ராஸனராயும் அடியேன் கார்யதர்சியாயுமிருந்துவந்தகாலம் நேற்று போலுள்ளது. இந்த ஸ்வாமி உத்தமாச்ரமஸ்வீகாரம் செய்துகொண்ட பிறகு ஒரு பர்யாயம் காஞ்சிக்கெழுந்தருளிச் சில மாதங்கள் வஸித்திருந்து மீண்டும் திருக்குறுங்குடிக்கே யெழுந்தருளி அவ்விடத்திலேயே திருநாடலங்கரித்தார். ... ❋

48. ஸ்ரீமதுபயவே. இளங்காடு. ரங்காசாரியர்ஸ்வாமி.

காஞ்சியில் திருப்புட்குழி ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தராயெழுந்தருளியிருந்த மஹா ஸ்வாமியின் திருக்குமாரரான ஸ்ரீமத். பட்டண்ணுஸ்வாமியின் பெருமையைக் கீழே விவரித்திருந்தேன். அவருடைய அந்தேவாஸியான இந்த இளங்காட்டுஸ்வாமி பரமபதித்து எட்டு வருஷமேயாகிறது. இவர் நியாய சாஸ்த்ரத்தில் மஹா நிபுணராய் அதிகரண ஸாராவளியையும் தத்வமுக்தா கலாபத்தையும் கண்டஸ்தமாகக் கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீமதுபயவே. காதிஸ்வாமி வடநாட்டு ஸஞ்சாரமாக எழுந்தருளுங்காலங்களில் அடியேன் இந்த ஸ்வாமியிடத்திலே நியாயபாடம் வாசித்ததுண்டு. "சமதமகுணஸிந்துஸ் ஸாத்விகேஷ்வக்ரகண்ய:" என்பதற்கு மிகப் பொருத்தமானவர் இந்த ஸ்வாமி. நெடுங் காலம் காஞ்சியில் வாழ்ந்து கலாவைஷம்யச் சண்டை, மடமுனித்ரயச் சண்டை முதலான எந்த விவாதத்திலும் த்ரிகரணத்தாலும் ஸம்பந்தப்படாமல் ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்தாக விளங்கின பெருமை இந்த ஸ்வாமிக்கு அஸாதாரணமானது. தேவப்பெருமாளுடைய

திருவீதிப் புறப்பாடுகளில் நியமேந அந்வயிப்பர். வேதபாராயண கோஷ்டிக்குப் பின்னுல் ஏகாந்தசீலராக எழுந்தருள்வர். தம்முடைய நியதமான காரியங்கள் தவிர வேறென்றில் கண் செலுத்தாமலும் செவி கொடாமலுமிருந்த பெருமைவாய்ந்த இந்த ஸ்வாமியின் இயல்பை அநுகரிக்கவல்லாராருமில்லை. ... ... ❋

49. ஸ்ரீமதுபயவே. நாவல்பாக்கம். நரஸிம்ஹாசார்யஸ்வாமி.

சிஷ்டாக்ரேஸரரும் வித்வத்வரேண்யருமான இந்த மஹாஸ்வாமி மைஸூரில் சாஸ்த்ராப்யாஸங்கள் செய்து ராஜமன்னர் ஸன்னிதி முதலானவிடங்களில் சிலவாண்டுகள் வாழ்ந்து ஐம்பது திருநக்ஷத்ரங்களுக்குமேல் காஞ்சீவாஸத்தையே ஸ்திரமாகக்கொண்டிருந்தவர். இடையில் காஞ்சியில் தீர்த்தகஷ்டம் நேர்ந்தபோது இரண்டொரு ஸம்வத்ஸரம் பழைய சீவரத்தில் பாலாற்றங்கரையில் வாஸமாகவெழுந்தருளியிருந்தார். திருமேனி திடமாக இருந்தவரையில் உஞ்சவ்ருத்தியையே ஜீவிகையாக அவலம்பித்திருந்தார். வேதாத்யயனஸம்பத்துங் கொண்டிருந்தார். இந்த ஸ்வாமியிடம் சாஸ்த்ரங்கள் வாசித்து வித்வான்களானவர்கள் பலர். அன்னவர்களில் இப்போது நாவல்பாக்கத்தில் ஏகாந்த சீலராக வாழ்பவரான ஸ்ரீமதுபயவே. அய்யா. தேவநாதாசாரியர்ஸ்வாமி தலைமைபெற்றவர். இந்த ஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்து ஐந்தாறு ஸம்வத்ஸரமேயாகிறது. காஞ்சியில் சிலவாண்டுகள் ஸ்ரீரங்க ராஜவீதியிலெழுந்தருளியிருந்தவிவர் தென்னண்டைமாடவீதியில் ஒரு திருமாளிகையை ஸ்வகீயமாக அமைத்துக்கொண்டு அதிலேயே பலவாண்டுகள் எழுந்தருளியிருந்தார். அப்போது ஒருநாள் அடியேனையழைத்து 'ஏகாந்த வாஸத்திலும் ஆற்றங்கரையோர வாஸத்திலும் ருசியுடைய நான் இந்த வீதிக்குவந்த காரணம் தெரியுமோ?' என்ருர். 'ஸாதிக்கவேணும்' என்றேன். "தினப்படி ப்ரபாதத்தில் நீங்கள் நடத்திவரும் வேதபாராயண கோஷ்டியை ஸாக்ஷாத்தாக அநுபவிப்பதற்கென்றே இவ்வீதி வந்திருக்கிறேன்' என்று ஸாதித்தார். திருமாளிகை வாசலில் கோஷ்டி வருவதற்குச் சற்று முன்னுடியே யெழுந்து படிக்கட்டில் நின்றுகொண்டு ஸஹாநு ஸந்தானமும் செய்துபோருவர். இதை யெழுதும்போது *தே ஹி நோ திவஸா கதா:* என்று தளர்கின்றேன். ... ... ❋

50. ஸ்ரீமதுபயவே. திருக்கோட்டியூர். ஸௌம்ய நாராயணுசார்யஸ்வாமி

கோஷ்டீபுரம் ஸ்வாமியென்றே ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்தவர் இந்த ஸ்வாமி. நியாய சாஸ்த்ரத்திலும் உபயவேதாந்தங்களிலும் ஆழ்ந்த ஞானமுடைய வித்வத்வரேண்யராக விளங்கினர். (கீழே ப்ரஸ்தாவித்த) ஸ்ரீமதுபயவே. ஸ்ரீரங்கம் எம்பார் க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரமதிகரித்து அந்த ஸ்வாமியும் மெச்சும்படியாகத் தேர்ச்சி பெற்றவர். தமது திருத்தகப்பனுரான ஸுந்தரகோபாலாசாரியர் ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் அத்யாத்ம சாஸ்த்ரங்கள் பயின்று நம்பெருமாள் ஸன்னிதியிலும் பெருமாள் கோயிலிலும் மதுராந்தகத்திலும் பலநாள் வஸித்து உபயவேதாந்தங்களும் ப்ரவசனம் செய்தவர். இதிஹாஸபுராண ப்ரவசனத்திலும் வல்லவர். கோஷ்டீபுரம் ஸ்வாமியென்று நாமமாத்ரமேயொழிய அவ்வூரில் வஸித்தது ஸ்வல்பகாலமேயாகும். இந்த ஸ்வாமியிடத்தில் அடியேன் விசேஷித்துக் கண்ட குணம் பரமப்ராமாணிகத்வம். நிக்ரஹஸ்தானங்களுக்கு இடமற வ்யவஹரிப்பர். ஈட்டுப்ரவசனத்தில் அந்தரங்கமான விச்வாஸமுள்ளவர். ... ❋

51. ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. கருடபுரம் ஸ்வாமி.

இந்த மஹாஸ்வாமியை க்ருஹஸ்தாச்ரமத்திலிருந்து நன்கறிவேன். முதன்முதலாக மதுராந்தகத்தில் (க்ருஹஸ்தராய்) ஸேவைஸாதித்து பரமக்ருபை காட்டியருளினர். உத்தமாச்ரமம் ஸ்வீகரித்தபின் பெரும்பாலும் பெருமாள் கோயிலிலேயே யெழுந்தருளி யிருந்ததாக நினைவு. நெல்லூர் ஜில்லாவில் மங்களம்பாடியென்கிற அக்ரஹாரத்தில் (பூர்வாச்ரமத்தில்) சிலவாண்டுகள் எழுந்தருளியிருந்து அங்குள்ளாரைத் திருத்திப் பணிகொண்டதாக அங்குள்ளார் நாளைக்கும் க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தானம் பண்ணிப் போருகிறார்கள். **"ஸ்மிதபூர்வாபிபாஷீ"** என்கிற விசேஷணம் ஸ்வாமிக்கு மிகப் பொருத்த மானது. தேவப்பெருமாளுடைய மங்களாசாஸனம் அசக்தியிலுங்கூட நாள் தவறாமல் செய்து போருவர். நித்யம் ப்ரவசனநிரதராய் எழுந்தருளியிருப்பர். காஞ்சியிலேயே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளிப் பதினைந்து ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு மேலாயிற்று. அஸக்ருத் ஸ்மரணீயர்களான புண்ய புருஷர்களில் தலைவர். திருப்பதியிலெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமதுபயவே. கபிஸ்தலம். தேசிகாசார்ய ஸ்வாமியிடத்தில் ஸாமான்ய சாஸ்த்ரமதிகரித்த தாக ஸாதிக்கக் கேட்டிருந்தேன். ஸ்ரீ பாஷ்ய ப்ரவசனத்தில் உத்தமாதிகாரி. ... ❁

52. ஸ்ரீமதுபயவே. கபிஸ்தலம் தேசிகாசார்யஸ்வாமி.

இந்த ஸ்வாமி மிகவும் ப்ரக்க்யாதராய் மஹாமஹோபாத்யாய பட்டமும் பெற்ற ப்ரபல வித்வான். வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தில் உபகாரகங்களான சில க்ரந்தங்களும் இயற்றி னவர். த்வைதிகளோடும் அத்வைதிகளோடும் வாதம் செய்து புகழ் பெற்றவர். திருப்பதியி லெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத் திருமலை அனந்தாண்பிள்ளை புரிசை. ஸ்ரீரங்காசாரியர்ஸ்வாமி, அவருடைய திருத்தமையனாரான பங்காராசாரியர்ஸ்வாமி ஆகிய இருவர் ஸந்நிதியிலும் ஸாமான்ய சாஸ்த்ரங்கள் வாசித்துப் பல மதங்களிலும் பல பேர்களை வித்வான்களாக்கி னவர். அடியேனுடைய பந்துக்கள் திருப்பதியில் அதிகமாகவுள்ளபடியால் இளமையில் பலகால் அவ்விடம் விடைகொள்ள நேரும். அந்த ஸமயங்களிலெல்லாம் ஸ்வாமியோடு நெருங்கிப்பழகவும் நேரும். 1930ல் வேதலக்ஷண விவாதம் ப்ரபலமாக நடந்துகொண் டிருந்தபோது அடியேன் திருப்பதிக்கு விடைகொண்டிருக்கையில் ஸ்வாமி தாமாகவே யழைத்து இந்த விவாதஸ்வரூபமென்னவென்று விசாரித்தறிந்து திருவுள்ளமுவந்து அபிநந்தன பத்ரிகையும் ஸாதித்தது ஜகத்ப்ரஸித்தம். அதன்பிறகே அந்த விவாதம் சாந்தமாயிற்று ... ... ❁

53. ஸ்ரீமதுபயவே. கிடாம்பி. அண்ணங்கராசாரியர்ஸ்வாமி.

இந்த ஸ்வாமி திருப்பதி கிடாம்பி அப்பாஸ்வாமி யென்றே ப்ரஸித்தர். வியாகரண வேதாந்தங்களில் வல்லவராய் மஹாசிஷ்டாக்ரேஸரராய் விளங்கினவர். ஸ்ரீமத் புரிசை ஸ்வாமிக்கு *தக்ஷிணோ பாஹு:* என்னும்படி விளங்கினவர். ப்ரதிவாதிபயங்கர வம்சயர்களினுடைய தௌஹித்ரஸந்ததியாகையாலே அண்ணங்கராசாரியரென்று திருநாமம் பூண்டவர். நெடுங்காலம் திருப்பதிக்குத் திலகமாக விளங்கின மஹான். திருநாட்டுக்கெழுந்தருளி நாற்பது ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு மேலாயிற்று. ... ❁

எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்தியநுபவம்.

(ஸ்ரீ காஞ்சீ. ப்ரதிவாதிபயங்கரம். அண்ணங்கராசாரியர்)

23—4—68 முதல் 3—5—68 அளவாக ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் நடைபெற்ற ஸ்வாமியுத்ஸவத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்ய—கீதா பாஷ்ய—கத்யங்களிலிருந்து அடியேனுரைத்த பதினொரு விஷயங்கள்.

1. ஸ்ரீ பாஷ்யகார ஸ்ரீஸூக்தி பரிஸ்திதி

கீதாபாஷ்யத்திலோ ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலோ ஸ்வாமி யருளிச்செய்யும் ஸ்ரீஸூக்திகளில் நெஞ்சையுருக்கும்படியான ஒரு அதிசயம் அடியேனுடைய அநுபவத்தில் காண்கிறது. இவ்வதிசயம் வேறு எந்த பாஷ்யத்திலும் காணமுடியாதது. அஃது என்னென்னில், மூலத்தில் பரம புருஷனுடைய ப்ரஸ்தாவம் வருமிடங்களில் ஆழ்வார்களுடைய திவ்ய ஸூக்திச் சாயையிலே அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிப் பெருமைகளை விளக்கிப் பல விசேஷணங்களை அருளிச்செய்தாலொழிய ஸ்வாமிக்குத் தரிப்பு உண்டாவதில்லை. இங்கு ஓரிடமெடுத்துக் காட்டுகிறேன். கீதையில் ஒன்பதாமத்யாயத்தில் முடிவு ச்லோகம் **''மந்மநாபவ மத்பக்த:''** என்பது. இதில் ***மந்மநா பவ*** என்பதற்கு என்னிடத்தில் மனத்தை வைத்திடு என்று பொருள். இப்பொருள் யாவர்க்கும் தெரிந்ததே, எளிதில் தெரியக்கூடியதே என்கிற கருத்தினால் மத்வபாஷ்யகாரர் அடியோடு அர்த்தம் செய்யவே யில்லை. சங்கராசாரியர் ''மயி வாஸுதேவே மந: யஸ்ய தவ ஸ: த்வம் மந்மநாபவ'' என்று உரைத்தார். என்னிடத்தில் என்பதற்கு வாஸுதேவனாகிய என்னிடத்தில் என்று அர்த்தம் என்பதாக விவரித்தாராயிற்று. இனி ஸ்வாமியின் பாஷ்யத்தை யெடுத்துக் கொள்வோம்: அவ்விடத்துப் பங்க்திகளை ஸேவித்தால் கல்நெஞ்சினனுக்கும் கண்ணீர் பெருகும்.

''மந்மநா பவ—மயி ஸர்வேச்வரே நிகிலஹேய ப்ரத்யநீககல்யாணை கதாநே ஸர்வஜ்ஞே ஸத்யஸங்கல்பே நிகில ஜகதேககாரணே பரஸ்மிந் ப்ரஹ்மணி புருஷோத்தமே புண்டரீக தலாமலாயதேக்ஷணே ஸ்வச்சநீலஜீமூத ஸங்காசே யுகபதுதித திநகரஸஹஸ்ர ஸத்ருச தேஜஸி லாவண்யாம்ருதமஹோததௌ உதாரபீவர சதுர்பாஹௌ அத்யுஜ்ஜ்வல பீதாம் பரே அமலகிரீட மகரகுண்டலஹாரகேயூரகடகபூஷிதே அபார காருண்ய ஸௌசீல்ய ஸௌந்தர்ய மாதுர்யகாம்பீர்யௌதார்ய வாத்ஸல்ய ஜலதௌ அநாலோசித விசேஷா சேஷலோகசரண்யே ஸர்வஸ்வாமிநி தைலதாராவத் அவிச்சேதேந நிவிஷ்டமநா பவ'' என்கிற இவ்வளவும் அதிகம்பீரமான ஸ்வாமி ஸ்ரீஸூக்தியாகும்.

இந்த மஹாவாக்யத்தில் எம்பெருமானைப் பற்றின விசேஷணங்கள் பதினெட்டு உள்ளன. இத்தனை விசேஷணங்கள் இங்கு அவசியமோவென்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். உண்மையில் அவச்யமன்றென்றும் சொல்லலாம். விஸ்தரத்தில் ருசியில்லாதவரான ஸ்வாமி இவ்வளவு ஏன் அருளிச்செய்தாரென்று ஆலோசிக்கவேண்டும். ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் 'பண்டருமாறன் பசுந்தமிழ் ஆனந்தம் பாய்மதமாய் விண்டிட வெங்களிராமானுசமுனி வேழம்' என்றும் 'கலிமிக்க செந்நெற்கழனிக்குறையல் கலைப்பெருமானொலி மிக்க

பாடலையுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து அதனால் வலிமிக்க சீயமிராமானுசன்' என்றும் நூற்றந்தாதியில் அமுதனார் அருளிச்செய்தபடியே ஆழ்வாரருளிச் செயற்கடலில் அநவரதம் அவகாஹித்தவராதலால் அதன் பலனாகவே இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸ்வாமி பலகாலும் அருளிச்செய்ய ப்ராப்தமாகிறது. கண்ணபிரான் தன்னிடத்தில் பக்தி பண்ணும்படி விதிக்கிற இவ்விடத்தில் எம்பெருமான் தன்னுடைய இத்தனை விசேஷங்களை யெடுத்துக்காட்டாவிடில் எங்ஙனே பக்தியுண்டாகும். அவனுடைய ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தையும் திவ்யமங்கள விக்ரஹ ஸௌந்தர்யத்தையும் திவ்ய பூஷணாதி வைசிஷ்ட்யத்தையும் திருக்கல்யாண குணபௌஷ்கல்யத்தையும் எடுத்துக் காட்டுவதானது கண்ணபிரான் தானே இவற்றைபெடுத்துரைத்து இவற்றிலேயீடுபடும்படி சொல்லுவதாகவன்றோவுள்ளது. இதர பாஷ்யகாரர்களுக்கு திவ்யப்ரபந்த ஸம்பத்து சிறிதுமில்லாமையினாலேயே அவர்கள் இப்படிப்பட்ட விசேஷணங்களை ஓரிடத்தில்கூட எழுதிவைக்க ப்ரஸக்தியில்லையாயிற்று.

ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் இங்ஙனே ஓரிடம் காட்டுகிறேன். அதில் கடைசியான ஸூத்திரம் [**அநாவ்ருத்திச் சப்தாத் அநாவ்ருத்திச் சப்தாத்**] என்பது. இங்கு மூலத்தில் பரமபுருஷனுடைய ப்ரஸ்தாவமேயில்லை. பரமபதத்தைச் சென்றடைந்த முக்தர்கள் மீண்டும் இந்நிலத்தில் திரும்பி வருவது உண்டா இல்லையா? என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக இந்த ஸூத்ரம் அவதரித்துள்ளது. 'புநராவ்ருத்தி கிடையாதென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லியிருக்கையாலே அது இல்லை' என்றிவ்வளவே ஸூத்ரம் சொல்லி நின்றது. இதை விவரிக்குமிடத்து ஸ்வாமியெம்பெருமானார் "பகவானொருவனுளனென்று எந்த சாஸ்த்ரம் அறிவிக்கின்றதோ அந்த சாஸ்த்ரமே பகவானை அடைந்தவர்க்குப் புநராவ்ருத்தியில்லையென்றும் தெரிவிக்கின்றது" என்றருளிச் செய்கிறார். இங்கு "யதா பரமபுருஷ: அஸ்தீதி சப்தாத் அவகம்யதே ....." என்றிவ்வளவே அருளிச்செய்தால் போதுமானது; ஆயினும் ஸ்வாமி இங்கே அருளிச்செய்வது பாரீர்;—

> "யதா நிகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந: ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணம் ஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷண: ஸர்வஜ்ஞ: ஸத்யஸங்கல்ப: ஆச்ரிதவாத்ஸல்யைக ஜலதி: நிரஸ்த ஸமாப்யதிகஸம்பாவந: பரமகாருணிக: பரப்ரஹ்மாபிதாந: பரமபுருஷ:......"

என்று இவ்வளவு விசேஷணங்களை யருளிச்செய்கிறார்.

இங்ஙனே ஓரிடமன்று இரண்டிடமன்று; பலபலவிடங்கள் காணலாம். மற்ற பாஷ்யகாரர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட வாக்விந்யாஸம் பண்ணத் தெரியாமலில்லை. பகவானிடத்தில் பக்தியில்லாமையுமில்லை. ஆயினும் அவர்களுடைய கையிலிருந்து இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஏகதேசமும் அவதரிக்கக் காண்கிறிலோம். 'செந்தாமரைத் தடங்கண் செங்கனிவாய் செங்கமலம் செந்தாமரையடிக்கள் செம்பொன் திருவுடம்பே' என்றும் 'கைவண்ணம் தாமரை வாய் கமலம்போலும் கண்ணிணையுமரவிந்தமடியுமஃதே' என்றும் 'செக்கமலத்தலர்போலும் கண்கைகால் செங்கனிவாய் அக்கமலத்திலைபோலுந் திருமேனி யடிகளுக்கே' என்றும் வாய்வெருவுகின்ற ஆழ்வார்களின் ஈரச்சொற்களிலே ஆழங்காற்பட்டிருக்கு மாசிரியர்களுக்கே இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்தி விந்யாஸவைபவம் வாய்க்கின்றது என்னத்தட்டுண்டோ? ... ... ❁

2. விநதவிவித பூதவ்ராத விசேஷார்த்தம்.

ஸ்ரீபாஷ்ய மங்களச்லோகமான *அகில புவநஜந்மேத்யாதி ச்லோகத்தில் இரண்டாவது பாதம் "விநதவிவித பூதவ்ராத ராக்ஷைக தீக்ஷே" என்பது. முதல் பாதத்திலேயே ரக்ஷணர்த்தகமான ஸ்தேம சப்தத்திஞல் எம்பெருமான் ஸர்வ ரக்ஷகனென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டிருக்க, மீண்டும் அந்த ரக்ஷகத்வத்தையே தெரிவிக்குமதான இரண்டாவது பாதமிட்டிருப்பது விசேஷ ரக்ஷணமான மோக்ஷப்ரதாநத்தைப் பற்ற என்னுமிடம் ஸம்ப்ரதாயதத்வஜ்ஞர்களுக்கு விவரண நிரபேக்ஷம். விநத—வணங்கின, விவித—பலவகைப்பட்ட, பூதவ்ராத—பிராணிஸமூஹங்களை, ரக்ஷா—ரக்ஷிப்பதையே, ஏகதீக்ஷ—முக்கியமான விரதமாகக்கொண்டவனெம்பெருமான் என்பது சப்தார்த்தம். இங்கு பூதவ்ராத என்ற விடத்தில் ச்ருதப்ரகாசிகையில் பட்டரும், தத்வடீகையில் நிகமாந்தமஹாகுருவும் நிரூபித்தருளியுள்ள விசேஷார்த்தம் விசேஷித்து நோக்கத்தக்கது. பூதவ்ராத மென்பதற்கு ப்ராணிஸமூஹமென்று பொருளாஞலும் இதில் சிறிது உட்புகுந்து ஆராய்ந்தருளுகிறுர் ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டர். ப்ராஹ்மண ஸமாஜ:, ராஜபரிஷத் என்னுமிரண்டு வ்யவஹாரங்களையெடுத்துக்காட்டி, இவற்றிலுள்ள வாசியையுங்காட்டி விசேஷார்த்த நிஷ்கர்ஷம் செய்தருளுகிறுர். ப்ராஹ்மண ஸமாஜமென்று சொன்னுல் அந்த ஸமாஜத்தில் பிராமணர்கள் மட்டுமே கூடியிருப்பதாகவும் இதர ஜாதியர்களின் சேர்க்கை அங்கு இல்லையாகவும் உலகத்தில் ஸ்பஷ்டமாகக் காண்கிறது. ராஜபரிஷத்தென்று சொன்னுல் இப்படி காணப்படுவதில்லை. கேவலம் ராஜாக்கள் மட்டுமே கூடுகிற கூட்டத்தையா ராஜபரிஷத்தென்கிறேம். இல்லை; மந்த்ரிகளும் ப்ரஜைகளுமாகிய இதரர்களும் அரசனேடு கூடியிருக்குமிருப்பையே 'ராஜபரிஷத்' தென்கிறேம். 'ப்ராஹ்மண ஸமாஜ:' என்ற விடத்திலும் ராஜபரிஷத் என்ற விடத்திலும் அவிசேஷேண ஷஷ்டீதத்புருஷ ஸமாஸமே கொள்ளுகிறேம். ஸமாஸத்தில் வாசியில்லையாயினும் பொருளில் நெடுவாசியுள்ளது.

ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டர் இவற்றையெடுத்துக்காட்டி விரிவாக அருளிச்செய்துள்ளார். விநதப்ராணிகளுக்குமட்டும் மோக்ஷமளிக்கையன்றிக்கே அந்தப்ராணிகளோடு ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களுக்குங்கூட அந்த விநதப்ராணிகளின் விநதியே காரணமாக மோக்ஷமளிக்கிறுனெம்பெருமானென்றருளியுள்ளார். இங்கு "தத ஏவ காரணுத்" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி ஜீவநாடியாகவுள்ளது.

இவ்வர்த்தத்தை வேதாந்த வாசிரியர் தத்வடீகையில் வெகு அழகாக உபபாதித்துப் பொருந்தவைக்கிறுர். அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்திகள் நன்கு காணத்தக்கன. மூலத்தில் ரக்ஷாபதத்தாலே விவக்ஷிதமான ரக்ஷணம் "அஸாதாரணஸ்ய பரமப்ரயோஜநஸ்ய மோக்ஷஸ்யைவ ப்ரதாநம்" என்று நிர்ணீதமாயிருக்கையாலே இந்த மோக்ஷப்ரதாநம் விநதபூதங்களுக்குமட்டுமன்று, தத்ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுக்கும் அப்ரதிஹதம் என்கிற அர்த்தமே தத்வடீகாஸூக்திகளாலும் விசதீக்ருதமாயிற்று. சரணுகதிகத்யத்தில் *பகவந்நாராயணபிமதாநுரூபேத்யாதி சூர்ணையிஞல் புருஷகாரப்ரபத்தி செய்தருளின எம்பெருமானர்க்கு ப்ரதிவசநமிட்டருளின ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் "அஸ்து தே" என்ற

வளவோடு நில்லாமல் "தயைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே" என்று மருளிச்செய்த விடத்தில் அவ்விடத்து ச்ருதப்ரகாசிகையில் "ஸம்பந்தி ஸம்பந்தி நிஸ்தரணமபி, ஸர்வசப் தாபிப்ரேதம்" என்று அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதும் இங்கு அநுஸந்தேயம். ... ❋

3. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அந்தரதிகரணத்தில் அரிய பெரிய விஷயம்.

கீதாசார்யன் தன்னுடைய அவதாரத்திற்கு ப்ரயோஜநம் சொல்லும்போது "பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாயச துஷ்க்ருதாம், தர்ம ஸம்ஸ்தாப நார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே" என்று ஸாது பரித்ராணமும் துஷ்க்ருத் விநாசநமும் தர்ம ஸம்ஸ்தாபநமுமாக மூன்று ப்ரயோஜனங்களைச் சொல்லிவைத்தான். இந்த ப்ரயோ ஜனங்களுக்காக எம்பெருமான் இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தில் *துயரில் மலியும் மனிசர் பிறவியில் கண்காண வந்து பிறக்க வேண்டுமோ? "நாட்டில் பிறந்து படாதன பட்டு மனிசர்க்காய்" என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தபடியே கர்மவச்யர்களான ஸம்ஸாரிகளும் படாத கஷ்டங்களைப்பட்டு இந்நிலவுலகில் எம்பெருமான் வந்து அவதரிக்க வேணுமோ? ஸத்யஸங்கல்பனான தான் தன்னுடைய ஸங்கல்பசக்தியைக்கொண்டே எதுவும் செய்யலாமன்றோ? எத்தனை ஸாதுக்களை ரக்ஷிக்க வேணுமானாலும் எத்தனை துஷ்டர்களை சிக்ஷிக்க வேணுமானாலும் தன்னுடைய அவ்யாஹத சக்திகமான ஸங்கல்பத்தினாலே செய்து தலைக்கட்ட என்ன தடை? ஸாதுபரித்ராணத்திற்காகவும் துஷ்க்ருத் விநாசனத் திற்காகவும் தர்மஸ்தாபனத்திற்காகவும் அவ்வப்போதுகளில் நானே வந்து பிறக்கிறே னென்கிறானே, எதற்காகப் பிறக்கவேணும்? என்று பிரபலமான ஓர் ஆக்ஷேபம் தோன்றக்கூடியதிங்கு. இதற்கு சங்கர பாஷ்யத்தில் பரிஹாரமொன்றும் கிடையாது. மத்வ பாஷ்யத்தில் மூலத்திற்கு ஸம்பந்தமின்றிக்கே ஏதோ எழுதப்பட்டுள்ளது; அதாவது, பகவான் ஸாது பரித்ராணாதிகளை அவதரித்தே செய்தாகவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை; ஆனாலும் விளையாட்டாக அவதரிக்கிறான். ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திலும் "லோகவத்து லீலா கைவல்யம்" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றோ' என்பது மத்வ பாஷ்ய பங்க்தியின் பொருள். ஸாதுபரித்ராணாதிகளுக்காக நான் வந்து பிறக்கிறேனென்று மூலத்தில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்க, அதற்குக் கண்டனம் செய்கிற முறையில் இந்த பாஷ்யம் அவதரித்திருக்கின்றது. "லோகவத்து லீலா கைவல்யம்" என்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரமானது பகவான் செய்கிற ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப்பற்றினதேயொழிய பகவதவதாரத்தைப்பற்றிய தன்று என்பது நிர்விவாதம். அதை இங்கெடுத்தெழுதுவது ஸூதராம் அப்ரஸக்தம். அது கிடக்கட்டும். நம் ஸ்வாமியின் பாஷ்யத்திலுள்ள இன்சுவைப் பொருள்களை யநுபவிப்போம்.

அந்தரதிகரண ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் "அந்தஸ் தத்தர்மோபதேசாத் (1–1–21) என்கிற ஸூத்ரத்தின் பாஷ்யத்தில் 'பரித்ராணாய ஸாதூநாம்' என்கிற ச்லோகத்தை ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக வுதாஹரித்து அங்கு அருளிச் செய்திருப்பதாவது, ஸாதுபரித் ராணத்திற்காகவே முக்கியமாக அவதாரம் செய்தருளிற்றென்றும், துஷ்டநிரஸனமானது ஸங்கல்பத்தாலுங்கூட ஸாத்யமாகக்கூடியதாதலால் அவதாரத்திற்கு அது ப்ரதாநோத் தேச்யமன்று என்றும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஸாதுபரித்ராணம் மாத்திரம் ஏன் ஸங்கல் பத்தினாலாகக்கூடாது? என்று ஒருவர் ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்தியின் மேலும் ஆக்ஷேபம்

செய்தால் அதற்கு என்ன பரிஹாரம்? மேலும், 'துஷ்க்ருத்விநாசநம் ஸங்கல்ப ஸாத்ய மாகலாம், ஸாதுபரித்ராணம் ஸங்கல்ப ஸாத்யமாகமாட்டாது' என்று ஸ்வாமி துணிந்து ஸாதித்திருப்பது எந்த ஆதாரத்தைக்கொண்டு? என்று ஒருவர் கேட்டால் இதற்கு த்ருப்திகரமான ஸமாதானம் சொல்லவேண்டும். திருவாய்மொழியமுதக்கடலில் அவகாஹநமில்லாதவர்கள் மேலே குறித்த கேள்விகளுக்கு விடையிறுக்கமுடியாது.

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (3-1-9) "மழுங்காத வைநுதிய சக்கர நல்வலத்தையாய், தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே, மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு அளித்தால் உன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே" என்றொரு பாசுரம் அற்புதமாக அருளிச்செய்துள்ளார். இப்பாசுரத்தில் மூன்றாமடியில் **மழுங்காத ஞான**மென்றது எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்ப ஞானம். 'எம்பெருமானே! நீ ஸாதுபரித்ராணம் பண்ணவேண்டி நேரேவந்து திருவவதாரம் செய்யாமல் ஸங்கல்பத்தினாலேயே அது பண்ணுவதானால் உனது சோதி குன்றும்: ஸங்கல்பத்தினால் செய்திடாமல் நேரேவந்து அவதாரம் செய்தருளினபடியால்தான் உனது சோதி விளக்கம் பெற்றது' என்று அப்பாசுரத்தின் பின்னடிகளிலருளிச் செய்தாராழ்வார். இதனால் ஸாதுபரித்ராணம் ஸங்கல்பஸாத்யமாகாது என்பது ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப் பட்டது. அது ஸங்கல்பஸாத்யமாகாதுதான் என்பதை அப்பாசுரத்திலேயே முன்னிரண்டடிகளில் ஒரு கதை சொல்லுகிறமுகத்தால் சிலாலிகிதம் செய்வித்தாராழ்வார். "தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே" என்று கஜேந்திராழ்வானுடைய கதையை யெடுத்துக்காட்டித் தம்முடைய விவக்ஷிதத்தை நிலைநாட்டியுள்ளாராழ்வார். கஜேந்திரமோக்ஷ கதை யாவருமறிந்ததே; முதலைவாய்க்கோட்பட்ட மதவாரணம் ஆதிமூலமேயென்றழைக்க, எம்பெருமான் திருநாட்டிலிருந்து அரைகுலையத் தலைதலையப் பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு பொய்கைக் கரையேறவந்து யானைக்கு அருள் செய்ததாகக் கதையுள்ளது. திவ்ய தேசங்கள்தோறும் இது பெரிய உத்ஸவமாக இன்றைக்கும் கொண்டாடப்பட்டுவருகிறது. இதைப்பற்றி புத்திமான்கள் சிறிது ஆராயவேண்டும். ஆனைக்கு அருள்செய்யத் திருவுள்ளமானால் பரமபதத்திலிருந்து பொய்கைக் கரைக்கு ஓடிவந்துதான் அருள் செய்யவேணுமோ? இடத்தைவிட்டுப் பெயராமலே இரண்டுபடியாக அருள் செய்திருக்கலாமே. (அதாவது)

"விச்வம் தியைவ விரசய்ய நிசாய்ய பூயஸ் ஸஞ்ஜஹ்ருஷ:" (ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவே) என்று ஆழ்வானருளிச் செய்தபடி ஸகலப்ரபஞ்சங்களினுடையவும் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களையெல்லாம் அவலீலையாக நடத்துவதற்குக் கருவியாயிருக்கின்ற ஸங்கல்பம் எங்கே போய்விட்டது? கஜேந்த்ர: ரக்ஷிதோ பவது—"கஜேந்திராழ்வான் ரக்ஷைபெறுக" என்று ஸங்கல்பித்தால் ஆகாததுண்டோ? ஆகாதென்று யாரும் சொல்லமுடியாது. இந்த ஸங்கல்பத்தைக்கொண்டே எளிதாக கஜேந்திரரக்ஷணம் செய்திருக்கலாமே. இது தவிர மற்றொரு ப்ரகாரமுமுண்டு; அதாவது, *விடுத்ததிசைக் கருமம் திருத்தவல்ல திருவாழியாழ்வான் கைங்கரியத்திற்கு ஸஜ்ஜனாயிரா நின்றான்; *கருதுமிடம் பொருது கைநின்ற சக்கரத்தன்* (திருவாய்மொழி 10-6-8) என்கிறபடியே இன்னதிக்கில் இன்னகாரியமாக வேணுமென்று நினைத்தமாத்திரத்திலேயே அதை நிறைவேற்றவல்லவனவன். "கீழுலகி

லசுரர்களைக் கிழங்கிருந்து கிளராமே ஆழிவிடுத்து அவருடைய கருவழித்தவழிப்பன்'' என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்தபடி பாதாளலோகத்திலுஞ்சென்று இறைப்பொழுதில் அரியபெரிய காரியம் செய்துவந்த அந்த ஸுதர்சநாழ்வானுக்கு அஸாத்யமானதுண்டோ? மேலும், பரமபதத்திலிருந்து பொய்கைக்கரைக்கு வந்துங்கூட "க்ராஹம் சக்ரேண மாதவ:'' "கைந்நாகத்திடர்கடிந்த கனலாழிப் படையுடையான்'' "குட்டத்துக் கோள் முதலை துஞ்சக் குறித்தெறிந்த சக்கரத்தான்'' என்கிறபடியே அந்த ஸுதர்சநாழ்வானை யிட்டுத் தானே காரியம் செய்தது; பொய்கைக்கரையளவு மெழுந்தருளித்தான் அவனுக்கு நியமிக்கவேணுமோ? பரமபதத்திலிருந்தே நியமித்தாலாகாதோ? நியமிக்கத்தான் வேணுமோ? கருத்தறிந்து செய்ய வல்லவனே அவன்; ஆக, அப்ரதிஹத சக்திகமான ஸங்கல்பத்தைக்கொண்டும், "வாணீ பௌராணிகீ யம் ப்ரதயதி மஹிதம் ப்ரேக்ஷணம் கைடபாரே:'' [ஸுதர்சநசதகே] என்கிறபடியே ஸங்கல்ப பர்யாய பூதனை திருவாழி யாழ்வானைக்கொண்டும் எளிதாகச் செய்யக்கூடிய கஜேந்த்ர ரக்ஷணத்தை எம்பெருமானே! ஏன் நீ அப்படிச் செய்தருளவில்லை? என்று நம்மாழ்வார் எம்பெருமானைக் கேள்விகேட்டிருக்கிறார். இப்பாட்டில் இவ்வளவு கேள்வி இருக்கிறதா? என்று ஐயுற வேண்டா; "மழுங்காத வைநுதிய சக்கர நல்வலத்தையாய்!'' என்கிற முதலடியினால்— ஸங்கல்பத்தைக்கொண்டே ஏன் இந்த காரியத்தைச் செய்துகொள்ளவில்லை? என்றும், "மழுங்காத ஞானமே படையாக'' என்ற மூன்றுமடியினால்—ஸங்கல்பத்தைக்கொண்டே ஏன் இந்த காரியத்தைச் செய்துகொள்ளவில்லை? என்றும் கேட்டிருக்கிறாரென்பது உய்த்துணரத்தக்கது.

இக்கேள்விக்கு எம்பெருமான் தவிர வேறு யாராலும் விடைகூற முடியாதாகை யாலே அவனே வந்து ஆழ்வாருடைய திருச்செவியிலே, ஆனைக்கருள் செய்யத் தான் நேரே ஓடிவந்த காரணத்தையுரைத்தான்; அது கேட்டு ஸமாஹிதரான ஆழ்வார் எம்பெருமான் தமக்கு ரஹஸ்யமாகவருளிச்செய்த விடையை உலகறிய வெளியிடவேணுமென்றும் ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலுமேற்ற வேணுமென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி அப்பாட்டிலேயே இரண்டா மடியினால் அதனை வெளியிட்டருளினார் [**தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே**''] என்று. களிறு—கஜேந்த்ராழ்வான்; அவனுக்கு 'தொழுங்காதல்' என்று விசேஷணமிட்டதுதான் எம்பெருமானருளிச்செய்த விடையினாலாயது. இங்கே குறிக்கொள்ளத்தக்க விஷயமீது:—கஜேந்திரனுக்கு முதலையைத் துணிக்கவேண்டியதே உத்தேச்யமாகில் அது ஸங்கல்பத்தாலோ திருவாழியாழ்வானையிட்டோ செய்யக்கூடியதே யாகும். முதலையைத் துணித்தல் இங்கு உத்தேச்யமன்று. அப்போது எம்பெருமானை நோக்கி கஜேந்திராழ்வான் விண்ணப்பம் செய்கிறான்—

"நாஹம் களேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணார்த்தம் மதுஸூதந, கரஸ்த கமலாந்யேவ பாதயோரர்ப்பிதும் தவ'' என்று; பெருமானே! இப்பாழுமுடலை முதலை தின்று விடுகிறதேயென்று இதற்காக நான் கரைந்திலேன்; கையிற் பறித்தபூக்களை உன் திருவடி வாரத்தில் நேராகப் பணிமாறவேணுமென்று இஃதொன்றையே ஆசைப்பட்டேன்; *உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லாமுடனிருந்தறியும் நீ இதைத் தெரிந்துகொண்டு நேரில் எழுந்தருளினையே! ஹா ஹா, உன்னுடைய ஸர்வஜ்ஞதையும் கருணையுமென்னே! என்று கஜேந்திரன் வியந்து உகந்து விஜ்ஞாபித்தது புராணஸித்தம்.

"பரித்ராணாய ஸாதூநாம்" என்கிறவிடத்தில், இப்படிப்பட்ட தொழுங்காதலை யுடையவர்களே ஸாது சப்தவாச்யர்களென்றும், அவர்களுக்குப் பரித்ராணமாவது அவர்கள் கோருகிறபடியே நேரே யெழுந்தருளி ஸேவை ஸாதித்தலும் தழுவி முழுசிவார்த்தையாடுதலுந்தானென்றும் நிர்ணயித்து இது ஸங்கல்பஸாத்யமாகாதென்று ஸ்வாமி யருளிச்செய்தது பொருத்தமாயிற்று. அடுத்த பக்கத்தில் அதுவுங்காணலாம். ❋

4. ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் குணஸாகர ஸ்ரீ ஸூக்தியின் விசேஷம்.

ஸ்வாமி, ஸ்ரீ பாஷ்யம் முதலான திவ்ய க்ரந்தங்களில் எம்பெருமானுக்கு இட்டருளும் விசேஷணங்களில் ***அநந்தகுணஸாகரம்*** என்றும் *அபரிமிதோதார குணஸாகரம்* என்றுமருளிச்செய்யக் காண்கிறோம். குறிப்பாக ஓரிடமெடுத்துக்காட்டு கிறோம்—இரண்டாமத்யாயத்தின் தொடக்கத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ***அபரிமிதோதார குணஸாகரம் பரம் ப்ரஹ்ம** வேதாந்த **வேத்ய மித்யுக்தம்*** என்றுள்ளது. இங்கு பரப்ரஹ்மசப்தம் ப்ரதமாவிபக்தியேயொழிய த்வீதியாவிபக்தியன்று. இதற்கு விசேஷண மான **அபரிமிதோதார குணஸாகரம்** என்பதும் ப்ரதமாந்தமாகவே கொள்ளப்பட வேண்டியதாயிற்று. ஸாகர சப்தம் நித்யபும்லிங்கமாகையாலே **குணஸாகரோ ப்ரஹ்ம** என்று சொல்லத்தகுமே யொழிய **குணஸாகரம் ப்ரஹ்ம** என்று சொல்லத்தகாது. எம்பெருமான் திருக்கல்யாண குணங்களுக்குக் கடலாகவுள்ளவனென்று இப்படிப்பட்ட பொருளே ஸ்வரஸமாகத் தோன்றுமாதலால் "**குணாநாம் ஸாகர:**" என்று தத்புருஷ ஸமாஸம் விவக்ஷிதமாவதற்கே ஔசித்யமுள்ளது. இப்படி ஸமாஸம் கொண்டால் **குணஸாகரம் ப்ரஹ்ம** என்கிற இந்த ப்ரயோகம் உபபத்தியடைவதற்கு வழியே கிடையாது. தத்புருஷ ஸமாஸத்தைவிட்டு பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸம் கொண்டால் (அதாவது) "**அநந்த: குணஸாகர: யஸ்ய தத்**" என்றும், "**அபரிமித: உதாரகுணஸாகர: யஸ்ய தத்**" என்றும் ஸமாஸம் கொண்டால் .....**ஸாகரம்** என்று நபும்ஸகலிங்கமாகப் பொருந்தும். ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் இப்படி பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸத்தையே ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்திருக்கின்றார். எம்பெருமான் குணங்களுக்குக் கடல் போன்றிருப்பவன் என்று எங்கும் எல்லாரும் சொல்லிவருவதும் அநேக க்ரந்தங்களிலுள்ளதுமான இந்த ரீதியை விட்டு, குணங்களைக் கடலாகச் சொல்லி அக்கடலை எம்பெருமான் உடையவன் என்று இங்ஙனே சொல்லுவதில் என்ன விசேஷம்? என்று சிலர் சங்கிப்பதுண்டு. எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்தியொன்று தவிர வேறு எந்த க்ரந்தத்திலும் இப்படி பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸத்தினால் நிர்வஹிக்கப்படவேண்டியதான ப்ரயோகம் ஓரிடத்தில்கூடக் காணக் கிடைப்பதில்லை. தேடிப்பார்த்தால் ஸ்ரீ வைஷ்ணவாசார்யர்களின் க்ரந்தங்களில் கிடைக்குமேயொழிய மற்றையோருடைய க்ரந்தங்களில் அடியோடு கிடைக்கமாட்டா தென்று உறுதியாகக் கூறலாம். இப்படி விலக்ஷணமாக ஸ்வாமி அருளிச்செய்ததற்கு ப்ரபலமான மூலமுண்டு; *தமிழ் மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமாநுசன்* என்கிறபடியே ஆழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளை வளர்ப்பதற்கே அவதரித்தவரான நம் பாஷ்யகாரர் ஆழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளைத் தழுவியே அருளிச்செய்வர் என்பதை நாம் பல சான்றுகள் காட்டி

நிரூபித்திருக்கிறோமே; ப்ரக்ருத ஸ்தலமும் அதில் தலையான சான்று. நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் (69) *மிகுந்திருமால் சீர்க்கடலையுள் பொதிந்த சிந்தனையேன்* என்று அருளிச்செய்துள்ளார். இப்பாசுரத்தில் குணங்களானவை கடலாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. வண்டமிழ்மாமுனியான அகஸ்த்ய மஹர்ஷியானவர் உப்புக்கடலை யுட்கொண்டவரென்று ப்ரஸித்திபெற்றவர்; நம்மாழ்வாரெனும் அருந்தமிழ் மாமுனியான தாம் உப்புக்கடலை யுட்கொள்ளாமல் பகவத் குணமாகிய அமுதக்கடலை யுட்கொள்ளப் பெற்றவரென்று காட்டிக்கொண்டபடி. இந்த ஸ்ரீஸூக்தியையே அவலம்பித்து ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலும் (3-6.) மேகாபதேச சூர்ணையில் *பூண்ட நாள் சீர்க்கடலையுட்கொண்டு* என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. மேகமானது கடலை க்ரஸிப்பதுபோல, மேகமாகச் சொல்லப்படுகிற ஆசார்யர்களும் எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களாகிற கடலை க்ரஸிப்பவர்கள்.

ஆக ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் பகவத் குணங்கள் கடலாகத் தோன்றினபடியாலே அந்தச் சாயையிலேயே அருளிச்செய்ய வேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றிய எம்பெருமானுர் பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸத்தையிட்டு நிர்வஹிக்கப்பட வேண்டியதான ப்ரயோகத்தைச் செய்தருளி குணங்களுக்கு ஸாகரத்வத்தை நிலைநாட்டியருளினுராயிற்று. இங்கு வேறு காரணமெதுவும் சொல்லமுடியாது. ... ... ❁

5. கீதாபாஷ்யத்தில் ஸாது சப்தவிவரணத்தின் விசேஷம்

கீதையில் *பரித்ராணுய ஸாதூநாம்* (4-8.) என்றவிடத்திற்கு பாஷ்யமருளிச் செய்யாநின்ற ஸ்வாமி, ஸாதுக்கள் யாவர்? என்பதை விவரிக்குமிடத்து ஆழ்வார்களே ஸாதுக்களென்று ஸுஷ்பஷ்ட சப்தங்களால் விளக்கியருளினுர்; *காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து, ஒரு பகலாயிரமூழியாலோ வென்று தளர்ந்து, *நினைந்துநைந்துள் கரைந்துருகி நிற்குமாழ்வார்களே ஸாதுக்களென்கிறுர். அங்கு அருளிச் செய்திருக்கிற பரமபோக்ய பங்க்திகள் சங்கரபாஷ்யாதிகளில் அணுவளவும் காணக் கிடையா; இவற்றை திவ்யஸூக்தி ரஸிகர்கள் நிச்சலும் சிந்தனை செய்யவேணும். அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்திகள் வருமாறு—

> "ஸாதவ:=உக்த லக்ஷண தர்மசீலா: வைஷ்ணவாக்ரேஸரா: மத்ஸமாச்ரயணே ப்ரவ்ருத்தா: மந்நாமகர்மஸ்வரூபாணும் வாங்மநஸா கோசரதயா மத்தர்சநேந விநா ஸ்வாத்மதாரண போஷணுதிகம் அலபமாநா: க்ஷணமாத்ரகாலம் கல்பஸஹஸ்ரம் மந்வாநா: ப்ரசிதில ஸர்வகாத்ரா பவேயுரிதி மத்ஸ்வரூப சேஷ்டிதாவலோகந ஆலாபாதிதாநேந தேஷாம் பரித்ராணுய."

இந்த கீதாபாஷ்யபங்க்திகள் ஆழ்வார்களின் தன்மைகளை அவர்களின் திவ்ய ஸூக்திகளைக்கொண்டே யருளிச்செய்தவை. [பதங்களின் மேலே சிறிது விவரிக்கிறோம்.] 'வைஷ்ணவாக்ரேஸரா: என்பது இங்கு விசேஷ்யவாசகபதம். ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயத்திலே முன்னிற்பவர்கள் ஆழ்வார்களேயென்பது நிர்விவாதம். மற்றுமுள்ள விசேஷணங்களெல்லாம் அவர்களுக்கே பொருந்துமவையாயும் அவர்களையே சுட்டிக்

காட்டுமவையாயும் அமைந்திருக்கின்றன. எங்ஙனேயென்னில்; [உக்தலக்ஷண தர்மசீலா:] *யதாயதாஹி தர்மஸ்ய* என்கிற கீழ்ச்லோகத்தில் "தர்மஸ்ய—வேதோதிதஸ்ய சாதுர்வர்ண்ய சாதுராச்ரம்ய வ்யவஸ்தயா அவஸ்திதஸ்ய" என்று தாமருளிச்செய்திருக்கையாலே அதுவே 'உக்தலக்ஷணதர்ம' என்பதனுல் பராமர்சிக்கப்படுகிறது. ஆழ்வார்கள் வேதோக்தங்களான வர்ணுச்ரம தருமங்களை எள்ளளவும் கடவாதவர்கள் என்றதாயிற்று. [மத்ஸமாச்ரயணே ப்ரவ்ருத்தா:] *துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே* என்றும் *ஆழிவண்ண! நின்னடியிணை யடைந்தேனென்றும் சொல்லி பகவதாச்ரயணத்திலே ஒருப்பட்டவர்கள் என்றபடி. [மந்நாமகர்மஸ்வரூபாணும் வாங்மநஸ அகோசரதயா.] எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களையும் சேஷ்டிதங்களையும் ஸ்வரூபத்தையும் பேசப் புகுந்து *என்சொல்லிச் சொல்லுகேன்* என்றும், *நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயூணென்னு மீனச்சொல்லே* என்றும் வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்கு மெட்டாதவையென்று சொன்னவர்களுமாழ்வார்களே.

[மத்தர்சநேந விநா ஸ்வாத்மதாரண போஷணுதிகம் அலபமாநா:] *தொல்லைமாலைக் கண்ணுரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே* என்றும் *காணவாரா யென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து......* என்றும் சொல்லிக் கண்ணுரக் கண்டாலல்லது தரிப்புப் பெருதவர்களுமாழ்வார்களே.

[க்ஷணமாத்ரகாலம் கல்பஸஹஸ்ரம் மந்வாநா:] *ஒரு பகலாயிர மூழியாலோ* *ஊழியில் பெரிதால் நாழிகையென்னும் *ஓயும்பொழுதின்றி ஊழியாய் நீண்டதால்* என்று பேசி *அவனை விட்டகன்று உயிராற்ற கில்லாதவர்களும் ஆழ்வார்களே. [ப்ரசிதில ஸர்வகாத்ரா:] *காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்* காலுமெழா கண்ணநீரும் நில்லா உடல் சோர்ந்து நடுங்கிக் குரல் மேலுமெழா மயிர்கூச்சுமறு* உள்ளெலாமுருகிக் குரல் தழுத்தொழிந்தேன் *உரோம கூபங்களாய்க் கண்ணநீர்கள் துள்ளஞ்சோரத் துயிலணை கொள்ளேன்* என்று சொல்லி ஸர்வாவயவ சைதில்யத்தைக் காட்டினவர்களும் ஆழ்வார்களே. இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார்களுக்கு விலக்ஷணுநுபவம் தந்து ரக்ஷணம் செய்வதற்காகவே எம்பெருமான் திருவவதாரங்கள் செய்தருள்வதாக எம்பெருமானுருடைய பாஷ்ய ப்ரக்ரியை. [அவதார ரஸங்களை நன்கு அநுபவித்தவர்கள் ஆழ்வார்களேயென்று கருத்து.] இப்படிப்பட்ட பங்க்திகள் இதர பாஷ்யகாரர்களிடத்திலே லவலேசமும் காணக் கிடைப்பதில்லை; ஆழ்வார்களைப்பற்றியும் அவர்களின் தன்மைகளைப்பற்றியும் சங்கராசார்ய மத்வாசார்யாதிகளுக்கு வ்யுத்பத்தியே யில்லாமைதான் அதற்குக் காரணம். ... ❁

6. கீதாபாஷ்யத்தில் மிகச் சிறந்த யோஜனையொன்று

ஸ்ரீபாஷ்யத்தைவிட கீதாபாஷ்யத்தை ஆழ்ந்து அநுபவித்தால் அதிலுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் பெரும்பாலும் திவ்யப்ரபந்தத்தை யுட்கொண்டே அருளிச்செய்தவையென்று நிச்சயிக்கலாம். க்ரந்த விஸ்தரபயத்தினுல் கீதாபாஷ்யத்திலிருந்து இன்னுமிரண்டு விஷயங்களை யெடுத்துக்காட்டுகிறேன். கீதை (10...10.) "தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதி பூர்வகம், ததாமி புத்தியோகம் தம்" என்றவிடத்தில் சங்கராசார்யர் 'ப்ரீதி பூர்வகம் பஜதாம்' என்று அந்வயக்ரமம் காட்டி "ப்ரீதி:—ஸ்நேஹ:; தத்பூர்வகம் மாம் பஜதாம்

இத்யர்த்த:'' என்று எழுதியுள்ளார். இந்த அர்த்தத்தில் என்ன குறை சொல்லமுடியும்? ஆனாலும் ஸ்வாமி ''ப்ரீதிபூர்வகம் ததாமி'' என்றே அந்வயம் காட்டியருளுகிறார். சேதநன் செய்கிற பஜனத்தில் ப்ரீதிபூர்வகத்வத்தைக் கூட்டாமல் எம்பெருமான் செய்யுமருளிலே அதைக் கூட்டுகிறார் ஸ்வாமி; இதற்கு உண்மையான காரணம் தெரியுமோ? திருவாய்மொழியில் (8-7-8) *என்னையாளும் பிரானார் வெறிதே யருள்செய்வர்—**உகந்து*** என்றுள்ளது. எம்பெருமான் தான் விஷயீகரிக்கத் திருவுள்ளமானவிடத்தில் அவ்யாஜமாகச் செய்யுமருளை **உகந்து** செய்வதாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிறார்; இப்படியருளிச் செய்த ஆழ்வார்க்கு நிர்திஷ்டகீதா ச்லோகத்தில் ''ப்ரீதி பூர்வகம் ததாமி'' என்னுமந்வயமே திருவுள்ளத்திலுறைந்திருக்குமென்று ஸ்வாமி நிச்சயித்து அதற்கு அநுரூபமான பாஷ்யத்தை இட்டருளினார். இவ்வண்ணமாக ஒவ்வோரிடத்திலும் ஆழ்ந்து பார்த்தால் மஹாநிதிகள் மலைமலையாகக் கிடைக்கும். ... ...

7. கீதாபாஷ்யத்தில் ஸயத்ப்ரமாணம் குருதே விசேஷம்

''யத் யதாசரதி ச்ரேஷ்டஸ் தத் ததேவேதரோ ஜந:, ஸ யத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ் ததநுவர்த்ததே.'' (3-21.) என்னும் ச்லோகம் சிஷ்டாசாரத்தின் சிறப்பைத் தெரிவிப்பது. ஸம்ஸ்க்ருதஜ்ஞர்களுக்கு அநாயாஸமாகப் பொருள்படக்கூடிய ச்லோகமிது. இதன் உத்தரார்த்தத்திற்கு பாஷ்யமிட்ட சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் ''ஸ: ச்ரேஷ்ட: யத் ப்ரமாணம் குருதே லௌகிகம் வைதிகம்வா; லோக: தத் அநுவர்த்ததே—ததேவ ப்ரமாணீகரோதீதி அர்த்த:'' என்று உரைத்தார். ச்ரேஷ்டராயிருப்பார் யாதொன்றை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறார்களோ அது தன்னையே லோகமும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறது என்பதாகப் பொருள் காட்டப்பட்டதாயிற்று. மத்வாசார்யரான ஆனந்த தீர்த்த ஸ்வாமிகளும் இவ்வண்ணமாகவே பொருளுரைத்தார். ''ஸ: யத் வாக்யாதிகம் ப்ரமாணீ குருதே—யதுக்த ப்ரகாரேண திஷ்டதீத்யர்த்த:'' என்பது அவருடைய பாஷ்யபங்க்தி. ஆக இவற்றால் ''**யத்ப்ரமாணம்**'' என்றவிடத்தில் பதச்சேதம் இவர்களுக்கு விவக்ஷிதம் என்று தேறிற்று. **யத்** என்பது தனிப்பதமென்று முடிந்தது. நம் பாஷ்யகாரர் இங்கு இரண்டு பதங்களாகத் திருவுள்ளம் பற்றாமல் (யத்ப்ரமாணம்) என்று பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸங்கொண்ட ஒரே பதமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி பாஷ்யமிட்டருளியுள்ளார். பூர்வார்த்தத்தில் ''ச்ரேஷ்ட: யத்யத் ஆசரதி'' என்றதற்கு ச்ரேஷ்டராயிருப்பார் எந்தெந்த கருமத்தை யநுஷ்டிக்கிறாரோ என்பதாகப் பொருளாதலால் அந்த கருமத்தைப்பற்றியே உத்தரார்த்தமும் சொல்லுகிறதென்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம். சிஷ்டர்கள் தாங்களனுஷ்டிக்கிற கருமத்திற்கு எவ்வளவு அவதிவைத்துக் கொள்ளுகிறார்களோ அவ்வளவு அவதியையே பிறரும் வைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள் என்றபடி. இதை தாத்பர்யசந்த்ரிகையில் வேதாந்தவாசிரியர் விவரித்துள்ளார். 'பெரியோர்கள் அனுஷ்டிக்கிற கருமத்தையே பிறரும் அனுஷ்டிக்கிறார்கள்' என்று இவ்வளவு மாத்திரமே சொன்னால் போதாது. அவர்கள் அக்கருமத்தை எந்தவிதமாக அநுஷ்டிக்கிறார்களோ அந்தவிதமாகவே பிறரும் அநுஷ்டிக்கிறார்கள் என்றும் சொல்லவேண்டியதே. இங்கு ஆவச்யகமாதலால் அதற்குச் சேர ஸ்வாமியின் பாஷ்யம் மிகப் பொருத்தமாக அவதரித்துள்ளது. பெரியார் எதை

ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிருரோ அதையே பிறரும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிருரென்பது ப்ரக்ருதத்தில் அநபேக்ஷிதமாதலால் இதர பாஷ்யகாரர்களை நம் ஸ்வாமி பின்செல்லவில்லை. 'யத்ப்ரமாணம் குருதே' என்றதற்கு இங்ஙனே பொருள் கொண்டால் **"லோகஸ் ததநு வர்த்ததே"** என்ற மேல் வாக்யத்தில் **தத்** என்றது ஸ்வரஸமாகப் பொருள் தருமோ வென்று ஒரு சங்கை தோன்றும். இதற்குத் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையிலேயே தகுந்த பரிஹாரமுள்ளது கண்டு கொள்க.

இதர பாஷ்யகாரர்களுக்குத் தோன்ருத அர்த்தம் இங்கு நம் ஸ்வாமிக்குத் தோன்றினது எதனுலென்னில்; ஸ்வாமி திருப்பாவை ஜீயரென்று ப்ரஸித்திபெற்றிருந்தத னுலேயே என்க. திருப்பாவையில் **மாலே மணிவண்ணு என்கிற பாசுரத்தில் "மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன கேட்டியேல்" என்றுள்ளது; இங்கு 'மேலையார் செய்வனகள் கேட்டியேல்' என்னுமளவே போதுமாயிருக்க இடையில் **'வேண்டுவன'** என்று ப்ரயோகித்தது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. அதை நோக்கியே யத்ப்ரமாணமென்றதை ஸமஸ்தமாகக்கொண்டு பாஷ்யமிட்டருளினுர் திருப்பாவை ஜீயர். ... ❁

8. கீதாபாஷ்யத்தில் வாஸுதேவஸ் ஸர்வமென்றவிடத்துப் பொருட்சுவை

பகவத்கீதை (7-19.) *பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந்மாம் ப்ரபத்யதே, வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:* என்னுமிந்த ச்லோகத்தின் சங்கர பாஷ்யத்தையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி பாஷ்யத்தையும் உற்று நோக்கவேணும். ஸ்ரீ சங்கரர் கீழே *ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ* என்றவிடத்தில் 'ஜ்ஞாநீ' என்பதற்கு எவ்விதமான அர்த்தம் செய்தாரோ அவ்விதமான அர்த்தமே 'ஜ்ஞாநவாந்' என்பதற்கும் அவர் செய்திட்டார். ஸ்வாமியோவென்னில் கீழே செய்தருளினபடியே இங்கும் "மச்சேஷதைகரஸ ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநவாந்" என்றே செய்தருளினுர். இந்த ச்லோகத்தில் இதுவன்று முக்கியமான விஷயம்; *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:* என்கிற உத்தரார்த்தத்திற்கு சங்கரர் பணித்த பொருள் *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம* இத்யாதி ஸ்தலங்களில் போலவே அத்வைதமாகவுள்ளது: "வாஸுதேவ ஏவ மம ஸர்வம்" என்பதாகக் கொள்ளப்படவேயில்லை. பரப்ரஹ்மத்திற்காட்டில் வேறுபட்ட பொருள் எதுவுமேயில்லையாகையாலே, எல்லாம் ப்ரஹ்மமேயென்றுகொண்டு என்னைப் பணிகின்ற மஹாத்மா துர்லபன்—என்று கீதாசார்யன் சொல்லுவதாக சங்கரபாஷ்ய ப்ரக்ரியை. இதை நமது பாஷ்யகாரர் கண்டித்திருக்கிருரென்பது "*வாஸுதேவஸ் ஸர்வ மித்யஸ்ய அயமேவார்த்த:" என்கிற ததீயபாஷ்ய ஸூக்தியாலும், "வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸாமாநாதிகரண்யஸ்ய பராபிமதமர்த்தம் ப்ரதிக்ஷிபந் ஸ்வோக்திம் த்ரடயதி—வாஸுதேவ இதி." என்கிற தாத்பர்யசந்த்ரிகா ஸூக்தியாலும் அறியவெளிது. இங்கு சங்கரர் பணித்த பொருளானது அவசியம் கண்டிக்கத் தகுந்ததுதானுவென்று பார்க்க வேணும். ஸர்வவஸ்து ஸாமாநாதிகரண்யார்ஹத்வரூபமான வஸ்துபரிச்சேதராஹித்யத்தை ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் விசிஷ்டாத்வைதிகளான நாமும் இசைந்தேயிருக்கிருேம். தாத்பர் யத்தில் வாசியேயொழிய சப்தஸந்தர்ப்பத்தில் ஒருவாசியுமில்லை நமக்கும். இங்கே சங்கரர்

எழுதிவைத்த பொருள் அஸம்பாவிதமன்று. *ஸப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ்ஸேந்த்ரஸ் ஸோக்ஷர: பரமஸ் ஸ்வராட்* என்கிற வடமொழி வேதத்தையும், *அவனே யவனுமவனுமவனும், அவனே மற்றெல்லாமுமறிந்தனமே* என்கிற தமிழ் வேதத்தையும் நிர்வஹிக்கிற ரீதியிலே *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமென்கிற விதையும் சங்கரர்க்கு அபிமதமான பொருளிலே எளிதாக நிர்வஹிக்கலாமாயிருக்க இங்கே கண்டனம் அவச்யமன்றேயென்று ப்ரத்யவஸ்தாநம் ப்ராப்தமாகும். சங்கரருடைய அத்வைதாபிப்ராயத்தை ஸ்வாமி கீழே வெகு விரிவாகக் கண்டித்தேயிருக்கிறார். [12-12 பாஷ்யம் ஸேவிப்பது. 13-2, பாஷ்யத்திலும் மிகமிக விரிவாக ஸேவிப்பது.] அப்படி இங்கும் கண்டிக்கவேண்டிய அவச்யமில்லைதான். இங்குக் கண்டிக்கிறவிதம் வேறு. இவ்வர்த்தம் இந்த ப்ரகரணத்திற்குச் சேராதென்று திருவுள்ளம் பற்றியே இவ்விடத்தில் ப்ரக்ஷேபமுள்ளது.

இங்கே ஸ்வாமியருளிச்செய்த பொருள் என்னவென்று பார்ப்போம். 'வாஸுதேவஸ் ஸர்வ' மென்பதற்கு ஸ்வாமியருளிய பொருள் இதுவே—"வாஸுதேவ ஏவ மம பரம ப்ராப்யம் ப்ராபகஞ்ச: அந்யதபி யந்மநோரதவர்த்தி, ஸ ஏவ மம தத் ஸர்வம்." என்பது கீதாபாஷ்ய ஸூக்தி. இதை தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் விவரிக்கும்போது தாரக போஷக போக்யங்களும் எம்பெருமானேயென்று கொள்ளுகிற மஹாத்மாவை விவக்ஷிப்பதுதான் இவ்விடத்திற்குச் சேரும்—என்று ஸ்பஷ்டமாக எழுதியுள்ளார். திருவாய்மொழியில் *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்* என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தது *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமென்கிற இத்தையநுஸரித்தே யென்று ஆளவந்தார் முதலானோர் நிர்வஹித்து வந்தார்கள். திருவாய்மொழியின் வ்யாக்யா தாக்களான பூர்வாசார்யர்களும் அங்கு இந்த கீதாவசனத்தை யுதாஹரித்தே வியாக்கி யானம் செய்தருளியுள்ளார்கள். சங்கரருக்குத் திருவாய்மொழியில் ப்ரவேசமில்லாமை யாலே அவர்தாம் வேறுவகையாக பாஷ்யமிட்டாலும் திருவாய்மொழி யமுதக்கடலிலே ஆழ்ந்தவரான ஸ்வாமி அவ்வர்த்தத்தை எங்ஙனே இசையக்கூடும்? *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:* என்று சொல்லுகிற கீதாசார்யனும் நம்மாழ்வாரை நெஞ்சில்கொண்டே அது சொல்லியிருக்க, அதற்கு இணங்காத பொருள் ஸ்வாமி பாஷ்யத்தில் எப்படி இடம் பெறும்? அப்பொருளை ஸ்வாமி எப்படி ஸஹிப்பர்? தமக்கு *எல்லாங் கண்ணனென்று சொல்லுகிற மஹாத்மாவாகிய நம்மாழ்வார் அந்தோ! என் கண்ணுக்குக் கிடைக்கவில்லையேயென்று அழுதுகொண்டேயன்றோ கீதாசார்யன் இந்த ச்லோகம் பணித்தான். கண்ணன் தன்னடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளினபின் சில நாளிலே ஆழ்வாருடைய திருவவதாரம். கண்ணபிரான் ஆழ்வாரை ஸேவித்துவிட்டுத் தன் அவதார ஸமாப்தியைச் செய்துகொள்ள மிகவும் ஆசைப்பட்டிருந்தான்; அந்த பாக்யம் அவனுக்கு துர்லபமாயிற்று; அது இந்த ச்லோகத்தில் *ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:* என்பதனாலே ஸூசிதமாகிறது—என்று ஆசார்யர்கள் நிர்வஹித்துப்போருவது ஸோபபத்திகமென்று கீதாபாஷ்ய ஸூக்திகளாலறிகிறோம். ஆக, 'ஜகத் ஸர்வம் வாஸுதேவ:' என்பதாக சங்கரர் கொண்டார்; அங்ஙனன்றிக்கே 'மம ஸர்வம் வாஸுதேவ:' என்பதாக நம் ஸ்வாமி கொண்டார். இதுதான் திருவாய்மொழிக்குச் சேர்ந்ததும், திருவாய்மொழியிலிருந்து தெரிந்து அருளிச்செய்யப்பட்டதுமான மிகச்சிறந்த பொருள் என்று தெளிவிக்கப் பட்டதாயிற்று. ... ... ✽

9. ஜீவாத்மாவின் அந்தரங்க நிரூபகத்தைத் திருவாய்மொழிகொண்டு நிர்ணயித்தது.

பகவத் விஷயம் (ஈடு), ஸ்ரீவசநபூஷண வியாக்கியானம், குருபரம்பராப்ரபாவம் முதலான க்ரந்தங்களிலே காண்பதோரிதிஹாஸத்தைச் சுருக்கமாகக் கேண்மின்; எம்பெருமானார் உபயவேதாந்தப்ரவசநம் நடத்தியருளா நிற்க "ஆத்மாவிற்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்களும் சேஷத்வமும் நிரூபகமாகச் சொல்லப்படாநின்றதே, இவற்றினுள் அந்தரங்கநிரூபகம் எது?" என்கிற ப்ரஸ்தாவம் திருவோலக்கத்திலே நிகழ, ஸ்வாமிஸர்வஜ்ஞராயெழுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயும் இதனை ஆசார்யமுகேந வெளியிடுவிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கலிலே சென்று ஸேவித்து இதனையறிந்து வரும்படி ஆழ்வானை யனுப்பியருள, ஆழ்வானும் திருக்கோட்டியூருக்குச் சென்று நம்பி பக்கலிலே ஆறுமாஸம் காத்திருந்து *அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்* (8-8-2.) என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத் துணுக்கையைப் பெற்றுக்கொண்டு எம்பெருமானாரிடம் வந்து சேர்ந்து அதை விஜ்ஞாபிக்க, மஹாநிதியான இந்த ஸ்ரீஸூக்தியினுட்பொருளை ஸ்வாமி திருவோலக்கத்திலே அற்புதமாக விவரித்தருளினார்.

அடியேனென்கிற சொல் நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தத்தினுள் நூற்றுக்கணக்கான விடங்களிலுண்டு; நம்மாழ்வார் பாசுரம்பேசத் தொடங்கும்போதே 'அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே' என்று அடியேன் சொல்லையிட்டே பேசுகிறார். இப்படி பல நூறிடங்களில் அடியேன்சொல் இருக்கவும் அவற்றையெல்லாம் விட்டுத் திருவாய்மொழியில் ஒரு மூலையிலிருக்கும் பாசுரத் துணுக்கொன்றைத் திருக்கோட்டியூர்நம்பி எடுத்துக்கொடுத்தனுப்பியிருக்கிறார்; அது எட்டாம்பத்தின் எட்டாம்பதிகத்தின் இரண்டாம் பாட்டினடி. அங்கேயே முதற்பாட்டின் முடிவிலும் 'ஒருவனடியேனுள்ளானே' என்று அடியேன்சொல்லுள்ளது; அதையும் விட்டு அடுத்தபாட்டினடியை யெடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இதில் என்ன விசேஷமென்பது நுண்ணுணர்வினர் நுண்மதிக்கே கோசரமாகக் கூடிய விஷயம். கேண்மின்; எந்த இடத்திலும் அடியேனென்கிற சொல்லுக்கு தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவே பொருளாகும். *அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே* என்னுமிடத்தை யெடுத்துக் கொள்வோம்; தேஹமின்றிக்கே வெறும் ஆத்மா விண்ணப்பம் செய்ய முடியாதன்றே. தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவே விண்ணப்பஞ் செய்ய முடியுமாதலால் இங்கு வெறும் ஆத்மாவை அர்த்தமாகக் கொள்வதற்கில்லை; *அடியேன் சிறியஞானத்தன்* என்கிற மற்றோரிடத்தையும் (1-5-7.) எடுத்துக்கொள்வோம்; இங்கு 'ஞானத்தன்' என்று ஞானமுடைமை சொல்லியிருப்பதனால் அது தேஹத்திற்கு அஸம்பாவிதமாய் ஆத்மாவுக்கே ஸம்பாவிதமாகையாலே அங்கு அடியேனென்பது வெறும் ஆத்மாவையே சொல்லியாகவேண்டுமென்று சிலர் ப்ரமிக்கக்கூடும்; அப்படியில்லை; இங்கும் அடியேனென்பது தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவையே சொல்லுகிறது; ஏனெனில், "காண்பானலற்றுவன்" என்கிற க்ரியையிலே அச்சொல் அந்வயிக்கவேண்டும்; வெறும் ஆத்மா அலற்ற முடியாதாகையாலே அங்கும் தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவே அடியேன் சொல்லுக்கு அர்த்தமாக வேண்டியது அவசியமாயிற்று. இப்படி எத்த விடத்திலும் தேஹ விசிஷ்டனான ஆத்மாவையே அடியேன்பதம் சொல்லி நிற்குமென்பது திண்ண

மாயிற்று. *ஒண்சங்கதை வாளாழியானொருவனடியே னுள்ளானே* என்கிறவிடத்திலும் அப்படியே.

இனி *அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்* என்கிறவிடத்தில் மட்டும் அடியேனென்பதற்கு வெறும் ஆத்மாவே அர்த்தமாகவேண்டிய நிர்ப்பந்தமுள்ளது. ஆத்மாவுக்கு விசேஷண பூதமான தேஹத்திற்கு வாசகமான சொல் உடலென்பது தனிப்பட இருப்பதனால் அடியேனில் தேஹத்தைச்சேர்த்து அர்த்தங்கொள்ளவேண்டிய அவச்யமில்லை; எம்பெருமான் ஜீவாத்மாவையும் உடல்பொருளையும் அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன்' என்று சொல்ல வேண்டுவது இங்கு விவக்ஷிதம். உடலுள்ளானென்பதனால் ஜடப்பொருளை அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன் என்பது சொல்லிற்றாயிற்று. 'ஜீவாத்மாவை அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன்' என்று விவக்ஷிதமான பொருளுக்கு *அடியேனுள்ளானென்று வாசகமிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மா அஹமர்த்தமாகையாலே என்னுள்ளானென்று சொல்லியிருக்கலாம்; அப்போதும் ஆத்மாவிலுள்ளானென்னும் பொருள் தேறிவிடும். ஆனால் ஆழ்வார் அப்படியருளிச் செய்யாமல் *அடியேனுள்ளானென்றருளிச்செய்திருக்கையாலே, ஆத்மாவென்றும் அடியேனென்றும் பர்யாயம்—(அதாவது) ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வமே அந்தரங்க நிரூபகம்—என்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளமாக அறுதியிடலாகிறது.

இப்படி எம்பெருமானார் நிர்ணயித்ததாகச் சொல்லுமைதிஹ்யம் உண்மையாயிருக்கவேண்டுமாகில் இது அந்த ஸ்ரீ பாஷ்யகாரதிவ்யஸூக்திகளில் எங்கேயாவது ஏறியிருக்கவேணும். இல்லையாகில் இந்த ஐதிஹ்யத்திற்கு கௌரவமில்லை. ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ***ஜ்ஞோத ஏவ*** என்கிற ஸூத்ரத்தின் விவரணத்தில் இது தெரிவிக்கப்படவில்லை. அங்கு "அயமாத்மா ஜ்ஞாத்ருஸ்வரூப ஏவ" என்று இவ்வளவே முடிவாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே மேலே விவரித்த ஐதிஹ்யம் யதார்த்தமாயிருக்கத் தகுதியில்லையென்று குருகுலவாஸ பாக்யமில்லாதார் சிலர் சொல்லுவதுண்டு. அன்னவர்களை "எண்ணாத மானிடத்தை எண்ணாதபோதெல்லாமினியவாறே' என்கிற ரீதியில் விட்டிட்டு தத்வஜிஜ்ஞாஸுக்களான ஸுக்ருதிகளுக்கு மருமமுணர்த்துகிறேனிங்கு. இந்த மஹார்த்தம் எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்திலே நன்கு ஊறியிருந்து கீதாபாஷ்யத்தில் தகுந்த இடத்தில் வெளியிடப்பெற்றது. கீதையில் (7-16.) *சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜுந, ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீச பரதர்ஷப* என்றவிடத்தில் சங்கர பாஷ்யத்தை முன்னம் நோக்கிப் பிறகு ஸ்வாமி பாஷ்யத்தை நோக்குமின். **"ஜ்ஞாநீ-விஷ்ணோஸ் தத்த்வவித்"** என்றார் சங்கராசார்யர்; நம் ஸ்வாமி அப்பொருளை ஒன்றாக எண்ணாது "பகவச் சேஷதைகரஸ ஆத்ம ஸ்வரூபவித் ஜ்ஞாநீ" என்று அருளிச்செய்துளர். இப்படி ஓரிடமன்று, ஜ்ஞாநீ என வருமிடங்களிலெல்லாம் இங்ஙனேயருளிச்செய்கிறார். ஜீவாத்மாவின் ஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரயோஜனம் தன்னுடைய சேஷத்வத்தை யறிவதுதான் என்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் தேறுகிறது. ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியில் அவகாஹநமில்லாதார் இங்ஙனே யருளிச்செய்ய இயலாது. ...

10. ப்ரதாநப்ரதிதந்த்ரார்த்த நிர்ணய ஸ்வாரஸ்யம்.

நம்முடைய விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தில் சரீராத்மபாவ மென்பது ப்ரதாந ப்ரதிதந்த்ரார்த்தமென்று குலாவப்படுகிறது. உபநிஷத்துக்களில் சேதந அசேதந ஈச்வரர்களுக்கு அபேதம் சிலவிடங்களிலும், பேதம் பல விடங்களிலும் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அத்வைதிகள் அபேதம் தெரிவிக்கப்படுமிடங்களை மட்டும் முக்கியமாகக் கொண்டு பேதம் தெரிவிக்கப்படுமிடங்களை கௌணமாக்கி நிர்வஹிக்கிறார்கள். த்வைதிகளோ வென்னில் பேதம் தெரிவிக்கப்பெறுமிடங்களை மட்டும் முக்கியமாகக் கொண்டு அபேத ச்ருதிகளை கௌணமாக்கி நிர்வஹிக்கிறார்கள். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான நாம் அப்படியன்றிக்கே உபயச்ருதிகளையும் ஸமப்ரதானமாகவே கொண்டு நிர்வஹித்து விசிஷ்டாத்வைதிகளென்று பேர்பெற்று வருகிறோம். பேதம் அபேதம் ஆகிய இரண்டையும் தெரிவிக்கிற உபயச்ருதிகளையும் ஸமப்ரதாநமாக எப்படி நிர்வஹிக்கிறோமென்றால் சரீராத்மபாவத்தைக்கொண்டு நிர்வஹிக்கிறோம். இதை இங்கு நாம் விரிவாக விவரிக்கவேண்டிய ஆவச்யகதையில்லை. ஸுபாலோபநிஷத்து அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணம் முதலான உபநிஷத்துக்களைக்கொண்டே ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் முதலான ஆசார்யர்கள் இந்த நிர்வாஹ ப்ரக்ரியையைப் பேணி வருகிறார்களென்று நம்மவர்கள் சொல்லிவருகிறார்கள். இதை நாம் மறுப்போமல்லோம். ஆனால் இங்கு ஒன்று நாம் ஆலோசிக்கவேண்டும். அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணாதிகள் நமக்கு மாத்திரமே தோன்றினவையல்ல; அவை மதாந்தரஸ்தர்களுக்குமுண்டே; ஆகிலும் அவர்கள் அந்த உபநிஷத் பாகங்களில் ஆதரமின்றிக்கேயிரா நின்றார்கள்; ஆளவந்தாரெம்பெருமானார் முதலான நம் ஆசார்யர்களே அவற்றில் விசேஷத்ருஷ்டியைச் செலுத்தியிருக்கிறார்கள். இதற்கு என்ன காரணமென்னில், *அருளினன் அவ்வருமறையின் பொருள், அருள் கொண்டாயிரமின் தமிழ் பாடினன், அருள் கண்டீர் இவ்வுலகினில் மிக்கதே* என்கிறார் ஸ்ரீ மதுரகவிகள்; ஆழ்வார் அருளியது அருமறையின் பொருள் என்பதைப் பரமவைதிகாக்ரேஸரரான மதுரகவிகள் முதன்முதலாக அறுதியிட்டார். திருவாய்மொழியின் முதற்பதிகத்தின் ஸாரத்தை யருளிச்செய்யும் மணவாளமாமுனிகள் (நூற்றந்தாதியில்) *உயர் **வேத நேர்கொண்டு**ரைத்து* என்றருளிச் செய்தார். ஆசார்யர்களெல்லாரும் இதில் ஸமகண்டர்களே யாவர். இனி ப்ரக்ருதத்திற்கு வருவோம்.

முக்கியமாக பேதாபேதச்ருதிகளை சரீரசரீரிபாவத்தாலே நம் ஆசார்யர்கள் பொருந்தவிட்டது ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியைக் கொண்டேயாம். திருவாய்மொழியில் (1-1-7) *உடன்மிசை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்* என்கிற பாசுரத்திலிருந்தே நிதிகண்டு பெற்று நிர்மலஹ்ருதயரானார்கள். அப்பாசுரத்திற்குப் பிள்ளானுடைய ஆறாயிரப்படி வியாக்கியானம் வெகு விரிவாக அவதரித்திருக்கின்றது. அவ்வளவு விரிவு ஆயிரத்தினுள் வேறு எந்த பாசுரத்திற்கும் கிடையாது. நம் பாஷ்யகாரர்க்கு அந்த பாசுரமே நிதிகாட்டிக்கொடுத்த தென்பதைப் பிள்ளான் தம்முடைய விசதவ்யாக்யான முகத்தாலே தெளிவித்தாராயிற்று.

இவ்விஷயம் போலவே, நிர்க்குணச்ருதிகளுக்கு ஹேயகுணராஹித்ய ப்ரதிபாதனத்திலே நோக்கென்று ஒதுக்கி எம்பெருமானை அநந்த கல்யாண குணமஹோததியாக

ஆளவந்தாரும் எம்பெருமானாரும் நிஷ்கர்ஷித்தருளினதும் ஆழ்வார்ஸூக்திகளைக் கொண்டேதான்; சாரீரகமீமாம்ஸையின் முதல் ஸூத்ரம் *அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா* என்பது. இதில் ப்ரஹ்மசப்தத்திற்கு சங்கராசார்யரும் அர்த்தம் செய்கிறார், நமது ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் விவரணம் செய்தருளுகிறார். இரண்டிடங்களையும் பார்ப்போம். நிர்விசேஷமாகவுள்ளது சங்கரபாஷ்யம். ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்தியோ வென்னில்; *ப்ரஹ்ம சப்தேந ஸ்வபாவதோ நிரஸ்தநிகில தோஷ: அநவதிகாதிசயா ஸங்க்யேய கல்யாண குணகண: புருஷோத்தம: அபிதீயதே* என்றுள்ளது. ஆழ்வார் திருவாய்மொழி தொடங்கும்போதே *உயர்வறவுயர் நலமுடையவன்* என்றருளிச்செய்த சந்தையையே ஸ்வாமி நேராக மொழி பெயர்த்திருக்கிறார். **உயர்வு அற = அநவதிகாதிசய, உயர்-அஸங்க்யேய. நலமுடையவன்-கல்யாணகுணகண:, யவனவன்**-புருஷோத்தம:. ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகள் முழுதும் பகவத்குணகணமயமேயாதலால் அந்த அம்ருத ஸாகரத்திலே யூறின ஸ்ரீராமாநுஜர் அதற்குத் தகுந்தபடியே யருளிச்செய்கிறாரென்பதில் வியப்பொன்று மில்லையிறே. ... ... ❀

11. சரணாகதிகத்ய—ஸ்ரீரங்ககத்யங்களில் அருமையான விஷயங்கள்.

சரணாகதிகத்யத்தில் *அகிலஹேயேத்யாதி (5) சூர்ணையில் "மஹா விபூதே! ஸ்ரீமந்நாராயண! ஸ்ரீவைகுண்டநாத!" என்கிற ஸம்போதநங்களுக்குப் பிறகு "அபார காருண்ய ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யௌதார் யைச்வர்ய ஸௌந்தர்ய மஹோததே!" என்கிற ஸம்போதநத்தில் வாத்ஸல்யகுணமும் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் மறுபடியும் (அவ்விடத்திலேயே) *ஆச்ரிதவாத்ஸல்யைக ஜலதே!* என்று மற்றொரு ஸம்போதநமும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது, கீழுள்ள ஸம்போதநத்திலேயே வாத்ஸல்யகுணமும் சேர்ந்திருக்கவும் மீண்டும் வாத்ஸல்யத்தை மாத்திரமிட்டுத் தனியே ஒரு ஸம்போதநமருளிச் செய்திருப்பது எதற்காகவென்று விமர்சிக்கவேணும். கீழ் ஸம்போதநத்தில் வாத்ஸல்யத்தை மற்றும்பல திருக்குணங்களோடே சேர்த்துப் படித்ததில் த்ருப்தியில்லாமல் வாத்ஸல்யத்தைமாத்திரம் தனிப்பட எடுத்துரைக்கவேணுமென்று திருவுள்ளமுண்டாகி இங்ஙனே யருளிச்செய்திருப்பதாக ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிகிறது. பெருவிடாய்ப்பட்டவன் நீரிலே விழுந்து நீரைப் பலமுகமாக உபயோகங் கொள்ளுமாபோலே பகவத்குணகண கீர்த்தனத்திலே அத்விதீயமான உத்கண்டையை யுடைய எம்பெருமானார் அலமாப்பின் மிகுதியாலே யருளிச்செய்யுமதுக்கு நாம் ஒரு அடைவு தேடவேண்டாவாகிலும், இந்த புநருக்தி வாத்ஸல்ய குணத்திலேயானபடியாலே நம் ஆசார்யர்கள் இவ்விடத்தில் விசேஷாவதானம் செலுத்தி வெளியிட்டிருக்குமது இங்குத் தெரிவிக்கலாகிறது. வெகு நுட்பமான விஷயமிது.

திருவாய்மொழியில் (6-10-10) *அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா!* என்று ஆழ்வார் பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டுத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணுகிறபோது அடுத்த இரண்டாமடியில் எம்பெருமானை *நிகரில் புகழாய்!* என்று ஸம்போதித்திருக்கிறார். ஒப்பற்றவொரு

திருக்குணத்தையுடையவனே யென்கிருர். அந்த திருக்குணம் எதுவாக இருக்குமென்று ஆராய்ந்தால் ப்ரகரணத்தை யநுஸரித்து வாத்ஸல்யமே அது—என்று எம்பெருமானுர் திருவுள்ளம் பற்றுகிருர். தோஷபூயிஷ்டனை சேதநன் பெரியபிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாக வரிப்பது எதற்காகவென்னில்; தன்னுடைய தோஷங்களைக் கண்டு எம்பெருமான் தன்னை நிக்ரஹித்தருளாமைக்காகவன்றே: அப்பிராட்டியினுடைய புருஷகாரபலத்தாலே எம்பெருமானிடத்தில் முதன்முதலாக எந்த திருக்குணம் விகாஸமடைகின்றதென்னில்; வாத்ஸல்யகுணமேயென்பது நிர்விவாதம்.

வாத்ஸல்யமாவது தோஷாதர்சித்வமா? தோஷபோக்யத்வமா? என்கிற விசாரம் இவ்விடத்தில் சிறிதும் கொள்ளப்படவில்லை. எதுவாயினுமாகுக. தோஷாதர்சநமே வாத்ஸல்யமென்று கொள்வோம். அக்குணம் எம்பெருமானுக்கு உள்ளதேயாைலும் சேதநனுடைய அபராத பாஹுள்யத்தாலே அது உள்ளே அமுங்கிக்கிடந்ததென்றும், பிராட்டியின் புருஷகார பலத்தாலே அது தலையெடுக்கிறதென்றும் ஆசார்யர்கள் கண்டறிந்து கூறுகிருர்கள். இவ்விஷயத்தை தேசிகனும் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் த்வயாதிகாரத்திலும் மற்றும் சிறு ரஹஸ்யங்களிலும் ஸுஸ்பஷ்டமாக வெளியிட்டுள்ளார். *நிகரில்புகழாய்!* என்கிற ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியில் விவக்ஷிதமான குணம் வாத்ஸல்யமேயென்பது பிள்ளை லோகாசார்யருடைய ரஹஸ்யங்களோடு தேசிக ரஹஸ்யங்களோடு வாசியற எல்லாவற்றிலும் விளக்கமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆக, இந்த வாத்ஸல்ய குணத்தை ஆழ்வார் நிகரற்றதாகத் திருவுள்ளம்பற்றினபடியாலே, ஸ்வாமி ராமாநுஜர் இதை மற்ற திருக்குணங்களோடு சேர்த்துப் படித்தவளவால் த்ருப்திபெருமல் தனிப்படவும் ஒரு சூர்ணிகை இதற்காக இட்டருளினுர். இதனுல் ஆழ்வாரருளிச் செயலில் எம்பெருமானுர் வைத்திருந்த கௌரவாதிசயம் விசதமாகும். ... ... ❁

11-A. கிரீடமகுட சூடாவதம்ஸ விசேஷம்.

ஸ்வாமியருளிச்செய்த சரணுகதி கத்யத்தில் ***அகிலஹேய ப்ரத்யநீக*** இத்யாதியான பெரிய சூர்ணையில், திவ்ய ரூபவர்ணனம், திவ்யகுண வர்ணனம், திவ்யபூஷண வர்ணனம், திவ்யாயுத வர்ணனம், திவ்ய மஹிஷீ வர்ணனம் முதலான பல வர்ணனங்கள் ஆச்சர்யமாகச் செய்யப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் திவ்யபூஷண வர்ணன பரமான ***ஸ்வோசித விவித விசித்ராநந்தேத்யாதி** வாக்யத்தில் **"கிரீட மகுட சூடாவதம்ஸ"** என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்தியின் ஆழ்பொருளைப்பற்றிச் சிறிது விமர்சிப்போமிங்கு. கிரீடமென்றும் மகுடமென்றும் சூடாவதம்ஸமென்றும் தனித்தனியாக மூன்று சொற்கள் இருந்தாலும் இவை மூன்றும் திருமுடியிலணியும் ஆபரணத்தையே சொல்லும். அந்த ஆபரணம் ஒரே விதமாக இருப்பதில்லை; திருவபிஷேக மென்றும், கொண்டையென்றும, தொப்பாரமென்றும் மூன்று விதமாக வழங்கி வருவதுண்டாதலால் அம்மூவகைத் திருவாபரணங்களுக்கும் வாசகமாக கிரீடமென்றும் மகுடமென்றும் சூடாவதம்ஸமென்றும் மூன்று பதங்கள் இங்கு ப்ரயோகிக்கப்பட்டன வென்னலாம். முக்கியமாயும் உபதேச பரம்பராப்ராப்தமாயுமுள்ள ரஸ்யரஹஸ்யார்த்தமொன்று இங்கு அறியவேண்டியதுண்டு.

நம்மாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்தியொன்றைத்] திருவுள்ளம்பற்றியே "கிரீட மகுட சூடாவதம்ஸ" என்று மூன்று சிரோபூஷணங்களைப் பேசியுள்ளார் எம்பெருமானார்.

அந்த திவ்ய ஸூக்தி யெதுவென்னில், திருவிருத்தத்தில் *பாரளந்த பேரரசே! எம்விசும்பரசே! எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோ ரரசே!* என்றுள்ள பாசுரமாம். இதில், அரசே! அரசே! அரசே! என்று மூன்று விசை விளித்தருளுகிறார். பாரளந்த பேரரசே! என்பதனால், உலகளக்கிற வியாஜத்தினால் எல்லார் தலையிலும் திருவடியை வைக்கையாகிற ஸௌலப்யகுணம் அநுபவிக்கப்பட்டது. விசும்பரசே! என்பதனால் நித்யஸூரிநாதத்வமாகிற பரத்வம் அநுபவிக்கப்பட்டது. எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரரசே! என்பதனால் தம்மோடு ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்கள் பண்ணிப் போருகையாகிற ப்ரணயித்வகுணம் அநுபவிக்கப்பட்டது. ஆக, ஸௌலப்யத்துக்காகக் கவித்த முடியும், பரத்வத்துக்காகக் கவித்த முடியும், ப்ரணயித்வத்துக்காகக் கவித்த முடியுமாக மூன்று முடிகள் நம்மாழ்வாரால் எம்பெருமானுக்குச் சூட்டப்பட்டனவாயின. இவ்விஷயம் ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் "பாரளந்தவென்னும் மூன்று மூடிக்குரிய இளவரசுக்கு" என்பதனால் காட்டப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனே எம்பெருமானுக்கு மூன்று ஸாம்ராஜ்யாபிஷேகம் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தினால் நேர்ந்திருப்பதைத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் கிரீட, மகுட, சூடாவதம்ஸமென்கிற மூன்று சொற்களாலே மூன்று முடிகளை யருளிச்செய்தாரென்று திண்ணமாகக் கொள்ளக்கடவது. ... ... ❋

11-B. ஸ்ரீரங்ககத்ய ஸ்ரீஸூக்தி விசேஷம்.

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீரங்ககத்யத்தின் ஆரம்பம் [***ஸ்வாதீநத்ரிவிதசேதநா சேதந ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திபேதம்***] என்பது. சேதநர்களினுடையவும் அசேதநங்களினுடையவும் ஸ்வரூபமென்ன, ரக்ஷணமென்ன, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளென்ன இவை தன்னதீனமா யிருக்கப்பெற்றவன் எம்பெருமான்—என்பது மேலெடுத்த ஸ்ரீஸூக்தியின் கருத்து. இதைப்பற்றி விமர்சித்ததில், திருவாய்மொழியின் முதற்பதிகத்தில் 4, 5, 6-ஆம் பாட்டுக்களில் முறையே நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த அர்த்தத்தையே திரட்டி ***ஸ்வாதீநேத்யாதி** ஸ்ரீஸூக்தியை ஸ்வாமி யருளிச் செய்தாரென்று அறுதியிடப் படுகின்றது. *நாமவனிவனுவன்* என்கிற நாலாம் பாட்டில் நாம் முதலான தன்மைப் பொருள்களும், அவன் இவன் உவன் என்கிற ஆண்பால் சுட்டுப் பொருள்களும், அவள் இவள் உவள் என்னும் பெண்பால் சுட்டுப் பொருள்களும், எவள் என்கிற பெண்பால் வினாப்பொருளும், அவர் இவர் உவர் என்னும் பலர்பால் சுட்டுப் பொருள்களும், அது இது உது என்னும் ஒன்றன்பால் சுட்டுப் பொருள்களும், எது என்னும் ஒன்றன்பால் வினாப்பொருளும், நசிக்குந்தன்மையுள்ள பொருள்களும், இவை உவை அவை என்னும் பலவின்பால் சுட்டுப் பொருள்களும், நல்ல வஸ்துக்களும் கெட்ட வஸ்துக்களும் எதிர்காலப் பொருள்களும் இறந்தகாலப் பொருள்களும் ஆகின்ற எல்லாப் பொருள்களும் அந்த ஸர்வேச்வரனேயாம் (அதாவது) ஸர்வேச்வரனிட்ட வழக்கேயாம் என்றது. உலகத்திலுள்ள சேதநா சேதநப் பொருள்களெல்லாம் இந்தச் சிறிய பாட்டில் உக்திவை சித்திரியாலே அடக்கப்பட்டு, இவையெல்லாவற்றினுடையவும் ஸ்வரூபம் பகவானுடைய

அதீனம் என்று தெரிவிக்கப்பட்டபடியால் இது தன்னையே "**ஸ்வாதீநத்ரிவித சேதநா சேதந ஸ்வரூப**" என்றார் ஸ்வாமியெம்பெருமானார்.

இதற்கடுத்த பாட்டு *அவரவர் தமதமது* என்பது. இதன் கருத்தாவது, உலகில் பலவகைப்பட்ட அதிகாரிகள் இருக்கின்றார்களே; அவரவர்கள் தம்தமது உணர்ச்சிக்கு எட்டியபடியே ஓரோ தெய்வங்களை ஸ்வாமிகளாக வெண்ணி ஆச்ரயிப்பர்கள்; இப்படி அவரவர்களால் தொழப்படுகின்ற அந்தந்த தெய்வங்கள் அவரவர்கள் விரும்பின பலன்களைக் கொடுப்பதில் குறையற்றேயிருக்கின்றன; எதனாலேயென்னில்; ஸர்வஸ்வாமியான ஸ்ரீமந் நாராயணன் அவரவர் தம்தமது அத்ருஷ்டாநுஸாரமாய்ப் பலன் பெறும்படியாக அந்தந்த தெய்வங்களுக்கு அந்தர்யாமியாயெழுந்தருளியுள்ளான்; அதனாலேதான்—என்பதாம். இதனால் சொல்லிற்றாவதென்னெனில்; உலகத்தில் நடக்கிற ரக்ஷணத்தொழில் யாவும் எம்பெருமானுடையதே; பிரமன் சிவனிந்திரன் முதலிய இதர தெய்வங்களைக் குறித்தும் மற்றும் அதிக்ஷுத்ர தெய்வங்களைக் குறித்தும் அவரவர்கள் வழிபாடுகள் செய்து தாம்தாம் கோரின பலன்களைப் பெறுவதாகக் கண்டாலும் அதுவும் எம்பெருமான் தானே அத்தெய்வங்களுக்கு உள்ளீடாக விருந்து நடத்துகிற ரக்ஷணமேயன்றி அத்தெய்வங்களே சுதந்திரமாகச் செய்து விடுகிற ரக்ஷணமன்று என்றதாயிற்று. [*நஹி பாலந ஸாமர்த்யம் ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம்*] என்றும், [*ந ஸம்பதாம் ஸமாஹாரே விபதாம் விநிவர்த்தநே, ஸமர்த்தோத்ருச்யதே கச்சித் தம் விநா புருஷோத்தமம்*] என்றுமுள்ள பிரமாணங்களை யடியொற்றி யருளிச் செய்ததாமிது. ஆக இந்தப் பாசுரத்தின் ப்ரமேயத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டு **ஸ்வாதீநத்ரிவித சேதநா சேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி**" என்றார் ஸ்வாமி. [ஸ்திதி யாவது ரக்ஷணம்.] சேதநா சேதந ரக்ஷணத்தையும் தன்னதீனமாகவுடையவனென்கை.

இனி, இதற்கடுத்த ஆறாவது பாட்டு *நின்றனரிருந்தனர்* என்பது. இப்பாட்டின் கருத்தாவது, நிற்பவர்கள் இருப்பவர்கள் கிடப்பவர்கள் ஆக இப்படிப்பட்ட ப்ரவ்ருத்தி சீலர்களும், நில்லாதவர்கள் இராதவர்கள் திரியாதவர்கள் ஆக இப்படிப்பட்ட நிவ்ருத்தி சீலர்களும் எம்பெருமானிட்ட வழக்கேயென்பதாம். இதில் ப்ரவ்ருத்தி சீலர்களையும் நிவ்ருத்தி சீலர்களையும் சொல்லியிருந்தாலும் அவர்கள் இங்கு விவக்ஷிதர்களல்லர்; கீழ் *நாமவனிவனுவன்* என்கிற பாட்டிலேயே தர்மிகளான ஸகலரையும் சேரப் பிடித்தெடுத்து அவர்கள் யாவரும் எம்பெருமானிட்ட வழக்கேயென்பது சொல்லி முடிந்த விஷயமாதலால் இப்பாட்டு அத்தோடு புநருக்தமாகக் கூடாது; அதில் சொல்லப்படாத விஷயமே இங்குச் சொல்லப்பட்டதாக வேண்டும்; ஆகவே, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திமான்கள் எம்பெருமானிட்ட வழக்கு என்று சொல்லுகிற விப்பாசுரமானது, அவரவர்களின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளாகிற தர்மங்கள் எம்பெருமானிட்ட வழக்கேயென்று சொல்லிற்றாகிறது. இப்போது, **நின்றனரிருந்தன**ரித்யாதிக்குப் பொருள்—நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதலாகிற ப்ரவ்ருத்திகளும் எம்பெருமானதீனமேயென்கையல்லது வேறல்ல. இது ஸகலபூர்வாசார்ய வ்யாக்கியான ஸித்தம். ஆக இந்தப் பாசுரத்தின் ப்ரமேயத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டு "**ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநா சேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம்**" என்றருளிச் செய்தார் ஸ்வாமி. எனவே, திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள் மூன்றின் ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹமாக ***ஸ்வாதீநேத்யாதி** சூர்ணையை எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தாரென்றதாயிற்று. ... ...

ஸ்ரீபெரும்பூதூர் மஹோத்ஸவம்.

எம்பெருமானார் திருவவதார மஹோத்ஸவம் உலகமெங்கும் திவ்யதேசமெங்கும் தேவாலயங்களிலெங்கும் கொண்டாடப்பட்டு வருவதேயாயினும் திருவவதார ஸ்தலமான ஸ்ரீமந் மஹாபூதபுரியில் நடைபெறும் க்ரமம் லோகவிலக்ஷணமென்பதை அறியாதாரில்லை, இந்த ஸம்வத்ஸரம் நடைபெற்றவாறு அத்யந்த விலக்ஷணமென்னவேணும். அகாலோத்ஸவமென்னும்படி ஒரு வேளையிலும் நடைபெறவில்லை. இரண்டாமுத்ஸவத்தன்று எதிர்பாராதபடி கனமழை பெய்ததனால் அன்றிரவு யாளிவாஹன மஹோத்ஸவம் திருவீதிப்புறப்பாட்டுக்கு அவகாசமின்றி ஆஸ்தானத்திலேயே நடந்தது.

குறிப்பிடத்தக்க ஒரு பெரிய விசேஷம்.

க்வாளியர் மஹாநகரத்தில் வாழும் ஸ்ரீமான். உவே. S. ஸத்யமூர்த்திஸ்வாமிகள் இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் நூற்றெட்டுப் பாசுரங்களிலுமுள்ள ராமாநுஜத் திருநாமங்களை அநுரூபமான அடைமொழியோடு திரட்டி 'அமுதனின் அமுதம்' என்னும் பெயரால் அகராதிவரிசையிற்படுத்தி வைணவவுலகுக்குப் பெருவிருந்தாக அளித்திருந்தது ஸ்ரீ ராமாநுஜனிலும் வெளிவந்து உலகம் பரவியுள்ளதல்லவா? அதனை, அந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீபெரும்பூதூருக்கு நேராக எழுந்தருளி நான்காம் உத்ஸவத்தன்று காலை ஸ்வாமி திருமுன்பே பெரிய திருவோலக்கத்தில் அரங்கேற்றி "ஜ்ஞானபக்திபூஷண:" என்னும் விருதை ஸ்வாமியின் பஹுமான விசேஷங்களுடன் பெற்றாரென்பது.

எங்கும் உபந்யாஸங்களும் பஜனை கோஷ்டிகளும் ச்ரோத்ரநேத்ரானந்த ஸந்தோஹகந்தங்களாயிருந்தன. ... ... ❁

தேவப்பெருமாள் ப்ரஹ்மோத்ஸவம்.

23—4—68 தேதி முதலாக யதிராஜனுடைய மஹோத்ஸவத்தை அற்புதமாக அநுபவித்தோம். இனி 10—5—68 தேதி முதலாக வரதராஜனுடைய வையங்கண்ட வைகாசியுத்ஸவத்தை யனுபவிப்போம். ஆழிமழைக்கண்ணன் உத்ஸவாங்கமாக மழை பெய்யும் வழக்கமுண்டு. அதுவும் முன்னுடியேயாகி ஒருவாறு குளிர்ச்சி கண்டிருக்கிறது. உத்ஸவாநுபவத்திற்காகவரும் தேசாந்தரிகளுக்கு ஸௌகரியமாகப் பலவிடங்களில் ததீயாராதனைகள் நடப்பதுண்டு. அதுவும் குறையற நடக்க ஏற்பாடாகியுள்ளது. விசேஷித்து ஸ்ரீ காஞ்சீ. தென்னுசார்ய ஸபையின் சார்பாக கீழண்டைமாடவீதி, 31 நெ. ஸ்ரீ வேதவேதாந்த வைஜயந்தீ வித்யாநிலயத்தில், இயல் கோஷ்டியில் அந்வயிக்கும் ஸ்வாமிகளுக்கு இரண்டுவேளையும் அலங்கார ததீயாராதனம் நடைபெறுகிறது. இந்த ஸபை ஏழெட்டு வருஷகாலமாக இப்பணியை வெகு ஊக்கத்துடன் மேற்கொண்டுள்ளது. இந்த ஸபைக்கு சென்னை அட்வொகேட் ஸ்ரீமான் உவே. T. V. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியார் ஸ்வாமி தலைவராகவும், (Rtd. Asst. Engineer C. Rly) Sri A. K. ரங்காசாரியாரும் (சென்னை. Assistant Cromptons) K. V. ஸ்ரீநிவாஸனவர்களும் காரியதர்சிகளாகவும் இருந்துவருவதனால் ஸபையின் காரியங்கள் கண்யமான முறையில் நடைபெற்று வருகின்றனவென்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம். —பத்ராதிபர்.

Rgd. No. 2975 ஸ்ரீராமாநுஜன்

ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசன ஸபா விளம்பரம்

1966 ஜனவரிமீ புதுப்பிக்கப்பட்ட ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசன ஸபைக்கு வருடச் சந்தா ரூ. 25—00. செலுத்தி மெம்பர்களாகச் சேரவேண்டியது. அவர்களுக்கு ஸ்ரீராமாநுஜன் பத்ரிகை தனிச் சந்தா இல்லாமல் அனுப்பப்பட்டுவருவதுடன் இருபது ரூபா விலையுள்ள புத்தகங்களும் அளிக்கப்படும். அவர்கள் நம்முடைய புத்தக ஜாபிதாவைத் தருவித்துப் பார்த்து அதில் தங்களுக்கு விருப்பமான நூல்களுக்கு ஆர்டர் செய்யலாம்.

இப்படிக்கு,
ஷை ஸபையின் பிரஸிடெண்டு P. B. A.

நமது ஸ்ரீவைஷ்ணவ சம்பிரதாய நூல்கள் கிடைக்குமிடங்கள்:—

(1) க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்–3.

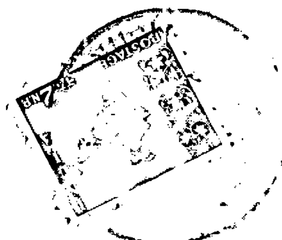
(2) V. N. Devanathan,
213. Govindappa Naicken St., G. T. Madras.

(3) M. A. KRISHNAMMAL, Advocate,
20, South Mada Street, Triplicane, Madras-5.

(4) A. RAMANUJACHARI, B. A.,
A 230 E. Type, Pandara Road, New Delhi.-11.

If un-delivered please return to:
P. B. ANNANGARACHARYA,
KANCHEEPURAM-3.

128. Shri.M.K.Rangaramanujam,
29, Mosque Street,
Saidapet, MADRAS.15.

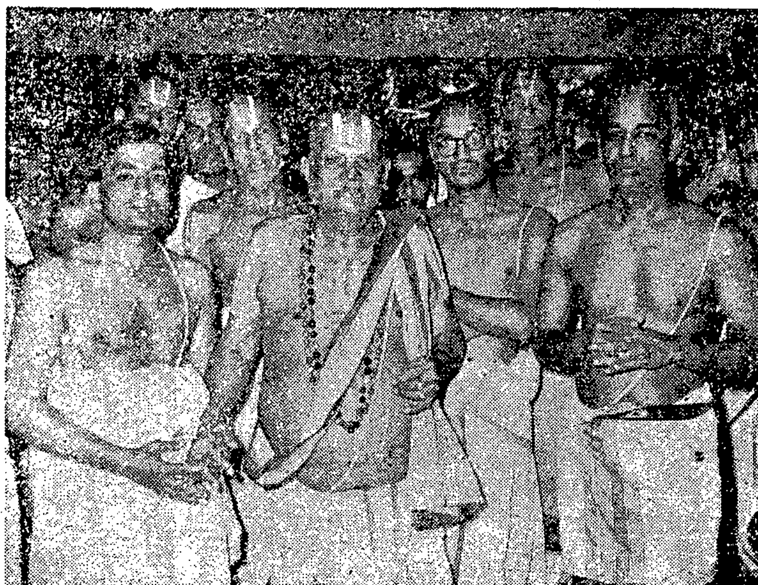
Edited and Published by P. B. Annangaracharya Swami
for Madras Satgrantha Prakasana Sabha.

Printed by T. A. P. Srinivasavaradan at Sri Venkateswara Press,
Sannidhi Street, Kanchipuram-3.

இரண்டு ஆப்தர்களின் சேர்க்கை.

விவாஹ கோஷ்டியின் காட்சி.

T. V. S. கம்பெனியில் துரந்தரராக விளங்கும் ஸ்ரீமதுபயவே. T. A. (திருமலை அணந்தான்பிள்ளை) திருவேங்கடாசாரியர் சிலமாதங்களுக்குமுன்பு தம்முடைய திருக்குமாரர்க்கு ஸ்ரீ. உ. வே. சேலம் T. M.

தம்புஸாமி ஐயங்கார் திருமகளை மணம் புரிவித்துக்கொண்டார். விவாஹக்காட்சி வெகு சிறப்பாயிருந்தது. அப்போது எடுத்த படம் இப்போது வெளியிட ப்ராப்தமாகிறது. அடியேனுடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டிருப்பவர் மணமகளின் தகப்பனர். மற்றொரு பக்கத்தில் ஆபத்தபாணியாய் விளங்குபவர் வரனுடைய தகப்பனர். இக்குடும்ப வாழ்க்கைக்கு நித்ய ஸ்ரீர் நித்ய மங்களம்.